

INTRODUCCIÓ A LA NOVA CRONOLOGIA

d'Anatoly T. Fomenko

Andreu Marfull-Pujadas

Primera Edició

Novembre de 2015

VERSIÓ CATALANA

Treball fet pel projecte científic d'estudi i recerca "Nova Cronologia".

www.chronologia.org

1ª edició.

Autoedició. Barcelona. Novembre de 2015.

© del text, Andreu Marfull-Pujadas. 2015

Edició en format digital. Treball sense finalitats comercials.

Índex

Presentació	1
Qüestionar la validesa de la Història Oficial	1
LA NOVA CRONOLOGIA D'ANATOLY T. FOMENKO	6
Abans de començar, com enfocar aquesta lectura	6
Anatoly T. Fomenko i els seus col·laboradors	7
Origen de les investigacions	9
Els fonaments científics de la Nova Cronologia	10
Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (1 ^a part)	20
Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (2 ^a part)	27
Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (3 ^a part)	30
Comentari	37
Bibliografia	38

INTRODUCCIÓ A LA NOVA CRONOLOGIA

d'Anatoly T. Fomenko

Andreu Marfull-Pujadas (¹)

Presentació

Aquest treball s'emmarca en una Nova Cronologia de la Història global. Per aquest motiu, aquest treball de recerca és un text que, més enllà del fet que es pugui millorar, ampliar i corregir, és subjecte de controvertides línies d'exploració.

Segons mostra la Nova Cronologia, la Història Oficial amaga errors, duplicitats i una manipulació intencionada, per qüestions polítiques, nacionalistes o simbòliques, resultat del desenllaç de l'anomenada Edat Mitjana. Presenta el reflex d'una visió alternativa de la Història que afecta a Espanya i a tota l'Europa Occidental, en el marc de la Història del Cristianisme i del Món, que (pràcticament) no té res a veure amb la Història Oficial.

Qüestionar la validesa de la Història Oficial

La història és plena de buits, d'incògnites, que tot i l'aparició de nous documents i noves investigacions difícilment es poden aclarir del tot. Tanmateix, aquest procés és més complex quan es tracta de les històries antiga i medieval, en la mesura que la impremta, tal i com la coneixem avui en dia, va aparèixer a mitjans del segle XV. Fins aleshores va ser molt senzill reescriure el passat. En són una prova la gran quantitat de mites, llegendes i misteris que les envolten, des de l'origen de l'Antic Egipte fins al mite de Maria Magdalena medieval, tots ells vinculats als personatges bíblics i, en darrer terme, a la història de la iconografia cristiana.

¹ Andreu Marfull-Pujadas és arquitecte urbanista, doctorand en Geografia crítica a la Universitat Autònoma de Barcelona, on desenvolupa una tesi que enllaça les causes del capitalisme i la seva incidència territorial, aplicada al cas del pla de Barcelona, concretament al nucli de Sant Andreu de Palomar. És màster en gestió urbana, en direcció i gestió urbana i immobiliària, i en planificació i sostenibilitat, i ha cursat diferents estudis d'especialització en mobilitat, govern i administració de les ciutats. Des de fa quatre anys compagina la seva etapa formativa amb l'interès per la història de l'origen del capital simbòlic col·lectiu que impulsà a les nacions d'Europa mil anys enrere, juntament amb la institucionalització de l'Església Cristiana. L'any 2013 ha publicat el llibre *Causa catalana. Apuntes y Comas* (Marfull, 2013), així com diferents articles relacionats amb la història en àmbits d'abast local, i ha col·laborat puntualment en la redacció d'altres llibres en l'àmbit de la memòria històrica. andreumarfull@gmail.com

La documentació que ens ha arribat d'aleshores és limitada i molt susceptible d'haver estat distorsionada, més enllà del fet que cinc segles d'espoli de biblioteques han acabat de llimar les seves pròpies contradiccions i consolidar un relat a mida de qui n'ha pogut escriure la darrera paraula.

L'impacte de la lluita pel poder i la seva protecció, entre les societats organitzades i els poders fàctics, ha anat acompanyat d'una variada seqüència de valors que han donat diferents ordres morals, però que al seu torn ha provocat el deteriorament de nombrosos llegats i el sacrifici de grans obres, idees i persones. La caça de bruixes, l'arraconament de la dona en les esferes pública i religiosa, la destrucció de temples i monuments, de llibres i de mapes, i la fustigació pel control i el poder sobre els béns i les consciències ha estat constant al llarg de la nostra història.

Monarquia i Església, històricament, han estat davant d'aquesta manipulació. Ho han estat perquè han custodiat la gènesi dels valors institucionals i simbòlics fins al segle XIX, en el què els valors del progrés i l'emergent classe burgesa s'han afegit a la capitalització del poder de la història a escala global.

Les lloades missions iniciades al segle XVI -la conquesta i l'evangelització d'Amèrica- van requerir un ferri control de la llibertat de pensament. En el cas d'Espanya (o "les Espanyes") es disposà d'una estructura de poder excepcional que ha fomentat encara més aquest procés de distorsió de la memòria. Es tracta de la censura i la persecució de la Santa Inquisició Espanyola, que controlà (oficialment) absolutament tots els continguts publicats, ja fossin llibres teològics, biogràfics o literaris, al llarg dels segles XVI, XVII i XVIII, fins als inicis del segle XIX. Aquesta realitat, que parteix precisament amb la implantació de la impremta, va anar acompanyada de diferents crisis en les legitimitats eclesiàstica, monàrquica i inquisitorial. Han estat objecte de rebuig en diferents èpoques. Fins a la dictadura del General Franco (1936-1975) l'Església Catòlica ha estat el garant de l'educació de les consciències a Espanya. De la mateixa manera, la Monarquia és una institució present en moltes de les estructures estatals d'Europa on, en el cas d'Espanya, és considerat el Cap de l'Estat, en una Monarquia Parlamentària Constitucional. ⁽²⁾

L'estructura de la censura va començar (oficialment) a Espanya en el segle XVI. L'any 1502 els Reis Catòlics, en el seu intent de controlar les institucions i el seu poder, van iniciar oficialment el control dels llibreters, impressors o mercaders, que des d'aleshores van requerir l'autorització dels presidents de les Audiències. El 1527 Carles I, mitjançant una Cèdula Real, va prohibir "que es venguessin ni s'imprimissin les relacions que va enviar [Ferran] Cortès de les Índies". De la mateixa manera, davant les evidències que qüestionaven l'autoritat moral de l'exploració de "les Índies" Felip II, mitjançant dues Reials Cèdules (el 1556) va prohibir la impressió de llibres que tractessin d'Amèrica i va ordenar als oficials reials dels ports americans que reconeguessin els llibres que arribaven en vaixell i recollissin els que es trobessin en l'Índex de la Santa Inquisició (Guillot *et al.* 2012). ⁽³⁾

² Nota: el Regne Unit, Bèlgica, Noruega, Suïssa, el Japó i d'altres estats del Món es conceben amb un sistema de govern basat en una Monarquia Parlamentària Constitucional.

³ Nota de l'autor: Espanya equivaldria, en aquella època, (oficialment) a les Corones de Castella i d'Aragó, mantenint la independència institucional d'ambdues Corones, amb les seves singularitats diferencials, fins al segle XVIII. Oficialment la Corona de Castella es caracteritzaria per una estructura de poder capitalitzada per l'autoritat del Rei, mentre que a la Corona d'Aragó aquesta es repartiria en els seus diferents Regnes amb la seva particular institucionalització social, de caràcter parlamentari. De tots ells,

Com a resultat d'aquest ferri control, al llarg dels segles XIX-XX, amb la major part de les colònies independitzades, van sortir a la llum diversos llibres de religiosos espanyols del segle XVI que mostraven que les cultures americanes van quedar commocionades per la vinguda dels colonitzadors, i que els seus ritus eren assimilables als del Cristianisme, l'Islamisme i el Judaisme (Durán, 1967). La manipulació de la veritat va acompanyar aquest trist episodi, com molts altres. Diversos autors han calculat que -durant els primers dos segles de la colonització- per l'esclavitud, l'explotació, les guerres, les epidèmies i altres desgràcies van morir dotzenes de milions d'americans i es van mutilar d'arrel les seves pròpies cultures, deixant-los en una situació de col·lapse cultural (Todorov, 2010).

És el cas de les obres del dominic Diego Durán (1537-1588), amb la seva obra *Historia de las Indias de Nueva España e islas de Tierra Firme*, que va ser publicada al segle XIX (1867) (Durán, 1967), o l'obra *Apologética historia sumaria* del també dominic Bartolomé Casaus (o de Las Casas, 1484-1566), que no seria publicada fins al segle XIX (Las Casas, 1967). Però en aquesta llista d'obres ocultes també s'hi troben els llibres de Toribio de Benavente (o Motolinía) (1482-1569), un franciscà historiador que també va defensar els indígenes contra els abusos dels espanyols, que va escriure la *Historia de los indios de la Nueva España* (Motolinía, 1969). Així com l'obra de Bernardino de Sahagún (o de Rivera, 1499-1590), un frare franciscà que publicà l'obra *Historia general de las cosas de Nueva España* (Sahagún, 1956), però totes les seves obres van ser confiscades. En la mateixa situació es trobaren les obres del franciscà Jerónimo de Mendieta (1525-1604), en què la seva obra *Historia eclesiástica indiana* no va poder ser publicada fins el 1870 (Mendieta, 1971). La mateixa sort va tenir l'obra del jesuïta Juan de Tovar (1543-1623), la *Historia de la venida de los indios a poblar Mexico de las partes remotas de Occidente los sucesos y peregrinaciones del camino a su gobierno, ídolos y templos de ellos, ritos, ceremonias y calendarios de los tiempos*, conegut com el "Manuscrit Tovar", fet el 1585 (Tovar, 1972). Hi va presentar de manera detallada la relació de cerimònies, governants i deus asteques, però la seva obra va ser oculta, degut a que criticava durament el comportament dels vencedors en l'enfrontament entre els espanyols i els asteques. Gràcies a obres com *La conquesta d'Amèrica*, del filòsof i historiador búlgar Tabetan Todorov (nascut el 1939) s'ha difós el contingut d'aquestes obres i, tal i com ha deixat escrit, reflecteix el gran poder de qui pot dominar la comunicació humana.

La història exemplar de la conquesta d'Amèrica ens ensenya que la civilització occidental ha vençut, entre d'altres coses, gràcies a la superioritat en la comunicació humana, però també que aquesta superioritat s'ha afirmat a expenses de la comunicació amb el món. (Todorov, 2010:298).

En canvi, l'obra del jesuïta José de Acosta (1540-1600) sí que va ser publicada. La *Historia natural y moral de las Indias Occidentales*, on es van publicar les costums, els ritus i les creences dels indis de Mèxic i del Perú (De Acosta, 1962), va ser publicada el 1590. O l'obra de Álvaro Núñez Cabeza de Vaca (1488/1490-1557/1558), que hauria publicat el llibre *La Relación* l'any 1542, on definia la història del seu particular relat, després d'haver estat vuit anys deambulant per Nordamèrica (donat per desaparegut) fins que arribà a Culiacán, al nord de Mèxic (Cabeza de Vaca, 1969). Això el feu molt popular, però l'any 1545, després d'oposar-se

el Principat de Catalunya, esdevindria el Regne amb major poder institucional dels tres braços principals representatius de la societat de l'època: l'Eclesiàstic (Ordres i dominis de l'Església Romana), el Militar (la Noblesa i els seus privilegis) i el Reial (el Patriciat urbà i les seves estructures de poder) (Morales-Roca, 1983). Però al llarg dels segles XVI-XVIII aquesta autoritat es desmantellaria, juntament amb l'equivalent als regnes de València y Aragó, després del control del conjunt dels exèrcits (noblesa i ordres de cavalleria) per part dels monarques.

al tracte dels colons als indígenes va ser jutjar i deportat al Nord d'Àfrica. Morí en la pobresa al voltant de l'any 1558.

De fet, l'única obra publicada al segle XVI que és crítica amb les pràctiques abusives dels colonitzadors és la coneguda *Brevísima relación de la destrucción de las Indias* de Bartolomé Casaus (o de Las Casas), que la historiografia espanyola convertiria en la punta de llança d'un debat que acabaria regulant els drets dels indígenes després del famós Consell d'Índies que hauria convocat l'any 1540, a Valladolid (De Las Casas, 2013). En aquell Consell l'Emperador Carles V hauria establert unes lleis que l'any 1542 serien promulgades, les "Lleis Noves" (o *Leyes Nuevas*). En aquest document es prohibia l'esclavitud dels indis i s'ordenava que quedessin lliures dels comanadors i posats sota la protecció directa de la Corona. Aquesta obra seria publicada l'any 1552, però més endavant també seria oculta, no podent evitar la seva difusió en altres idiomes. No seria fins l'any 1812 (coincidint amb la Constitució de Cadis que promulgava l'abolició de la Inquisició) que a Londres es tornaria a publicar la obra en castellà, dirigint-la als lectors americans. D'aquesta manera, seria calumniada des de les autoritats intel·lectuals espanyoles al llarg dels segles XIX i XX, com és el cas de Menéndez y Pelayo, on als seus *Estudios de crítica literaria* (de 1895) el culpava de ser un fanàtic i un intolerant, mentre que Menéndez Pidal, l'any 1963, publicava l'obra *El Padre Las Casas. Su doble personalidad*, on defensava la tesis que patia una malaltia mental (paranoia). Aquestes referències són extrems del pròleg que, de fet, encapçalaria la publicació de l'obra *Brevísima Relación* l'any 1982, coincidint amb l'obertura d'Espanya al sistema democràtic (pàgines 50 i 51), però no té autoria (De Las Casas, 2013). És un pròleg anònim que, de fet, al llarg de 35 pàgines repeteix contínuament que la seva crítica era obsessiva, que descrivia escenes de gran intensitat dramàtica, amb fort patetisme (pàg. 45), i que degut a la seva obra Espanya va ser objecte d'una intensa campanya de desprestigi amb la famosa "Llegenda Negra [espanyola]" (pàg. 48) ⁽⁴⁾. Fins i tot afirma que una producció d'aquest estil literari no tenia cap altre objectiu que el seu propi interès recreatiu i estètic (pàg. 26) i que les xifres de les matances estaven sobredimensionades (pàg. 55). Al final del pròleg citat es culmina aquesta introducció:

De todos modos, tales "enormizaciones" no necesitan ser explicadas por una supuesta anomalía de la mente del autor. Aparte de que éste, que se sepa, nunca se comportó como un enfermo mental, nada hay más consciente, organizado y coherente, si bien se considera, que la *Brevísima Relación*, escrito deliberadamente acusador, planeado y redactado con el único propósito de causar el mayor impacto posible y hacer patente la urgencia de una reforma radical de las Indias. Lo que no significa que los medios retóricos empleados para este fin fueran los más acertados. La misma uniformidad del relato de atrocidades a todo lo largo de la obra, siempre mantenido en el más alto nivel de horror y del espanto, no era quizá el mejor modo de aguzar y conservar alerta la atención de los lectores.

D'aquesta manera, en el pròleg s'avisava al lector de que tot el que llegirà és una exageració intencionada. Resulta doncs evident que Espanya ha fet tots els possibles per ocultar la vergonya de la seva memòria colonial, negant fins i tot les evidències. De fet, la manipulació d'aquesta història és en gran mesura la més evident i la menys assumida per Espanya i la resta de nacions colonitzadores d'Europa. Aquesta realitat forma part del conflicte institucional i moral d'Espanya (Marfull, 2013:197,198).

⁴ Nota: Segons el *Diccionario de la Real Academia Española* la "leyenda negra" consisteix en un corrent d'opinió contra tot allò espanyol difós a partir del segle XVI, generalment infundat.

Però, de la mateixa manera, interiorment la fustigació del poder pel poder i la concessió de privilegis que mantenien al capdavant a la Monarquia (i la oligarquia fidel) va permetre la gradual mutilació de tot allò que s'interposava entre l'autoritat i els privilegis adquirits, entre els propis colonitzadors (Restall *et al.*, 2013). De la censura es passava sovint a la fustigació, la calúmia, el càstig i/o la mutilació, alimentant d'aquesta manera un ordre establert que hauria basat bona part del seu èxit amb l'ús de la força i l'autoritat moral que el control dels exèrcits i la submissió de les institucions de govern, educatives i religioses, li conferien.

Així mateix, abans del 1502 hi va haver una altra censura, menys explícita. Tot just es començava a estendre la impremta i fins aleshores els llibres eren un bé molt preuat concentrat en poques mans, que en custodiaven el seu valor i en decidien la seva finalitat. Fins aquell moment l'Església n'era el principal garant, i el Papa era el símbol de la màxima autoritat moral, tant a nivell religiós com a nivell polític i militar. Era una època on els Papes disposaven d'exèrcits, lideraven guerres i fins i tot tenien fills i filles que acumulaven poder, assumint alts càrrecs i títols honorífics, com ho havien fet els emperadors romans. Aquesta realitat, tot i el persistent esforç de l'Església Romana en difondre una llarga història de compromís papal amb el Cristianisme, entra en conflicte amb el propi relat del Nou Testament, en què es mostra la renúncia a la violència i la fe en l'amor de Déu com al veritable camí a seguir, al marge del poder polític. Aquesta reflexió, lluny de ser gratuïta, enllaça amb una de les principals línies de la Nova Cronologia: la concepció del Nou Testament al segle XVI.

És més fàcil enganyar la gent que convèncer-la de que ha estat enganyada.

Mark Twain ⁽⁵⁾

LA NOVA CRONOLOGIA D'ANATOLY T. FOMENKO

Abans de començar, com enfocar aquesta lectura

Donar validesa a la línia d'investigació de la Nova Cronologia és un repte científic. Ho és perquè altera la concepció del Món establert a través d'una Història alternativa, en concret el conjunt de la Història Antiga fins al segle XVII.

Per aquest motiu, és necessàriament controvertida. Ho és perquè, poc o molt, en tothom existeix un substrat bàsic de la Història que situa a l'Antic Egipte a temps immemorials, a Jesús dos mil anys enrere i a l'Imperi Romà forjat al voltant d'una immensa ciutat, Roma, amb un gran poder reflectit en nombroses colònies que s'haurien estès al voltant de la costa de la Mar Mediterrània. Hi ha milers d'obres escrites que en parlen. La seva detallada i sistemàtica exposició a les escoles i centenars de pel·lícules que es recreen en aquest passat, que ens parlen de Marc Antoni i Cleopatra, de Neró i de Marc Aureli, amb sèries televisives en la ment de molts, com *Jo, Claudi*, o la col·lecció de còmics de *Astèrix*, que reflecteix l'Antiga Roma amb bon humor i la seva capital amb gran detall (i bellesa), tenen molta força. La tenen, com la té l'autoritat conferida a Jesús, especialment en les terres de tradició catòlica.

Altrament, al voltant de la Piràmide de Keops s'han escrit i s'han produït nombroses obres, que han estimulat grans llibres, grans documentals i tota una escola científica -l'arqueologia- que ha reconstruït la seva llegendària memòria. Oficialment, l'arqueologia ha començat tot just dos segles enrere, bàsicament per anglesos i francesos, gràcies al fet que haurien estat els dominadors principals de les terres d'Egipte i el Sinaí, després d'haver estat en mans dels Otomans durant segles. Ens diuen que s'havia esborrat la seva memòria en la consciència de la civilització humana, i que ells l'han reconstruïda (en nom dels egipcis). Així mateix, ens diuen que la piràmide més perfecta, la de Keops, amb una precisió impecable, té 4.500 anys d'existència. D'aquesta manera sota el seu misteri es genera una gran admiració, es fomenta la imaginació i s'impulsen tot tipus de teories, que alhora en rebutgen d'altres, com la de la Nova Cronologia, que la fa aparèixer entre els segles XIV i XVI després de Crist. Les proves que s'aporten no són suficients per vèncer (aparentment) la força d'una robusta arqueologia que n'ha

⁵ Nota: la referència a aquesta cita és una aportació d'en Jordi Fité.

vestit una història sorprenent. La Nova Cronologia n'exposa una explicació alternativa, que és lògica, però en canvi no és escoltada, a diferència d'aquells que estan recreant el seu origen en misteris que l'enllacen amb els extraterrestres o grans civilitzacions perdudes de les que no en sabem res, només el fum que hem aixecat al seu voltant.

La Nova Cronologia mostra raons de pes -proves- per plantejar que Roma hauria estat fundada al segle XIV, que fins al segle XVI des d'Egipte s'hauria tutelat un gran Imperi i que les arrels de Jesús es troben al segle XII. Però -per tots aquests motius aquí exposats- llaurar aquest camí no és feina fàcil.

Recomanar com llegir el treball tampoc és senzill, ja que cadascú s'hi inicia amb diferents motivacions. La seva aproximació requereix temps, temps i paciència, i aquest és el camí comú que han seguit tots aquells que li han donat autoritat. Per això, en aquest resum aproximatiu es comença amb una compilació dels principals eixos que la componen, i no s'espera que la seva primera lectura sigui suficient per convèncer del tot a un lector encuriolit. El treball comença tot just després. És a partir de l'ordenació dels fets que s'exposen que cadascú -en funció del seu interès i la seva curiositat- pot iniciar el seu particular procés d'integració entre la història real coneguda i la història alternativa que ofereix la Nova Cronologia.

D'aquesta manera, l'interès per la Història incorpora un esperit crític, una capacitat de qüestionar-la que, tal i com se'ns és informada, no existeix actualment. Ni les escoles, ni les universitats, ni els mitjans de comunicació es plantegen la lògica de la manipulació de la Cronologia de la Història. Però la Història es pot reconstruir, si cal, fent passos enrere, per després iniciar nous passos endavant. Només així es pot reconstruir la Història, fent passos endavant i passos enrere, sobre una base sòlida i coherent.

En una primera etapa la reconstrucció és inevitablement una hipòtesi, un repte per la incredulitat, però en la Nova Cronologia totes aquelles coses que es van suggerint van acompanyades d'arguments que s'hi recolzen. Potser no són concloents per tothom, o prou convincents per molts, però per damunt de tot són el resultat d'un treball fet amb molt d'interès, al marge de voluntats preconcebudes. Suposen una reconstrucció gairebé integral de la Història oficial, on no hi ha bons i dolents, ni millors o pitjors, només hi ha fets explorats amb una vocació crítica a partir de proves que mostren que existeixen grans incongruències i nombroses duplicitats que són el reflex d'una tergiversació conscient.

La Nova Cronologia no és una porta habitual per a aprofundir en la Història, però és prou interessant com per no mantenir-la tancada. Després de creuar-la un factor singular li aporta llum. Seguir el seu camí porta a respostes sorprenents, a les que s'hi arriba com una cadena de lògiques que s'acumulen una darrera l'altra, com una peça del dominó que cau i en fa caure una altra que es troba just al darrere, i així successivament, fins arribar al final, on totes acaben caient, resultat d'una complexa composició feta de forma intencionada.

Anatoly T. Fomenko i els seus col·laboradors

Anatoly T. Fomenko ha estat el primer en presentar una Nova Cronologia global de la història amb mètodes científics. Repensa el relat de la història heretat conceptual i temporalment, juntament amb el propi relat bíblic, a través de la informació astrològica, l'anàlisi astronòmic i la

topologia aplicada al relat històric. El seu treball permet enllaçar personatges reals amb d'altres duplicats, un o diversos cops, presents en la Història Antiga i en els Textos Sagrats de múltiples i diverses maneres.

Anatoly Timofeevich Fomenko (nascut el 1945) (Анатолий Т. Фоменко) és Doctor en Ciències Físico-Matemàtiques, membre numerari de l'Acadèmia Russa de les Ciències. Amb una llarga projecció acadèmica des del 1992 és el cap del Departament de Geometria Diferencial de la Universitat Estatal Lomonosov de Moscou (MSU). Ha publicat prop de 250 treballs científics, 24 monografies i llibres de text, i és especialista en els camps de la geometria i la topologia, el càlcul de variacions, la teoria de superfícies mínimes, la topologia simplèctica, la geometria i mecànica hamiltoniana, i la geometria computacional. L'any 1996 ha guanyat el Premi Estatal de la Federació Russa per la seva excel·lència en matemàtiques. Paral·lelament, ha dedicat part de la seva vida a la investigació de la Història. És autor de diversos llibres sobre l'aplicació de nous mètodes empírico-estadístics per a l'anàlisi de les cronologies històriques, la cronologia del temps antic i de l'Edat Mitjana. ⁽⁶⁾

Al llarg dels anys s'ha acompanyat d'altres persones que s'han implicat en la Nova Cronologia, on el seu principal col·laborador és en Gleb Vladimirovich Nosovski (nascut el 1958) (Глеб В. Носовский). És professor Associat de Mecànica i Matemàtiques en la Universitat Estatal Lomonosov de Moscou (MSU), en la Càtedra de Geometria Diferencial i Aplicacions, essent especialista en teoria de la probabilitat estadística matemàtica, teoria dels processos estocàstics, teoria d'optimització, equacions diferencials estocàstiques i modelat per ordinador dels processos estocàstics. ⁽⁷⁾

La Tatiana Nikolaevna Fomenko i en Vladimir Vyacheslavovich Kalashnikov han estat els seus altres dos col·laboradors principals. Tatiana N. Fomenko (nascuda el 1948) (Татьяна Николаевна Фоменко) és Doctora en Ciències Físico-Matemàtiques, professora del Departament de Matemàtiques Generals de la Facultat de Matemàtica Computacional i Cibernètica de la MSU. Ha publicat més de 80 obres científiques i metodològiques en el camp de la topologia algebraica i les seves aplicacions, així com en la teoria dels sistemes complexos. És coautora del llibre *Introducció a la topologia*, que ja disposa de 5 edicions a Rússia i a l'estranger (Borisovich *et al.*, 1995). Així mateix, en Vladimir V. Kalashnikov (1942-2001) (Владимир В. Калашников) també és Doctor en Ciències Físico-Matemàtiques, essent un especialista de reconegut prestigi en el camp de les aplicacions de la teoria de les probabilitats. Ha estat membre del consell de redacció de diverses revistes nacionals i internacionals i ha publicat més de 160 treballs científics, incloent-hi 10 monografies, que en conjunt han esdevingut referències habituals per llibres i enciclopèdies especialitzats. L'any 1986 va guanyar el Premi Estatal de la U.R.S.S. pels seus treballs de la modelització VVKalashnikov. ⁽⁸⁾

Altrament, diverses persones col·laboren amb l'equip de recerca científica de la Nova Cronologia, com ara la professora Vera Giovanna Bani, autora de la traducció de diverses obres a la llengua italiana, i responsable de la difusió de l'obra en l'entorn italià, des de la pàgina web de la Nova Cronologia. ⁽⁹⁾

⁶ Font: <http://www.chronologia.org/en/autors.html>. Consulta: 28 d'octubre de 2015.

⁷ Font: Íd.

⁸ Font: Íd.

⁹ Nota: la pàgina web de la Nova Cronologia és: <http://www.chronologia.org>

Origen de les investigacions

L'obra de Fomenko i els seus col·laboradors recorda que la versió cronològica de l'antiguitat coneguda avui en dia va ser creada als segles XVI-XVII i va ser completada pels religiosos J. Scaliger (1540-1609) i D. Petavius (1583-1652). El primer fou un evangelista protestant que es reconcilià amb l'església de Roma, incorporant-se a la Companyia de Jesús, i el segon fou també jesuïta, catòlic. Ambdós van ser francesos i jesuïtes.

Avui en dia es considera que les bases de la cronologia van ser fetes per Eusebi de Cesarea i Sant Jeroni (s. IV), però el seu treball va ser publicat el 1544, mentre que fins als segles XVI-XVII gairebé tots els cronistes eren persones creients que ocupaven càrrecs importants a l'Església, com el bisbe Jerònim, Teòfil, l'arquebisbe D. Asher, els teòlegs J. Scaliger i D. Petavius citats, etcètera. (Fomenko *et al.*, 2005a).

L'origen d'aquesta investigació va venir donat per una discussió organitzada l'any 1972 per la *Royal Society of London* i la *British Academy of Sciences*, on s'intentà contrastar la Cronologia Oficial de les principals civilitzacions del món d'acord amb les datacions astronòmiques documentades com a eclipsis lunars i solars, amb centenars de referències. L'astrònom nord-americà de la N.A.S.A., Robert Newton, calculà amb diferents paràmetres la seva correspondència i, prenent de referència la Cronologia Oficial, determinà un salt estrany de la lluna al voltant del segle X, entre els segles VIII i XII, que no podia ser explicat d'acord amb el coneixement de les lleis astrofísiques conegudes (Fomenko *et al.*, 2005d). Fomenko se'n va fer ressò i, després de recuperar els treballs de Nicolai Alexandrovich Morozov (1854-1946), s'introduí en aquesta investigació (Fomenko *et al.*, 2005d) (Fomenko *et al.*, 2005h).

Tal i com Fomenko ressalta, Morozov va ser el primer que considerà la pregunta sobre la fonamentació científica de la Cronologia de la Història. Va viure una època de forta activitat revolucionària, va conèixer Karl Marx i va estar prop de 25 anys a la presó abans de tornar a centrar la seva atenció a diversos camps de la ciència, on en el seu tractat sobre la *Taula periòdica* va predir el descobriment dels elements inerts. El 1914 utilitzà mètodes astronòmics per corregir dates de les prediccions bíbliques i, entre els anys 1924 i 1932, publicà el seu treball fonamental en set toms, on arribà a la conclusió de què la Història estava dilatada artificialment (Fomenko *et al.*, 2005h). Els seus mètodes i les seves teories sobre l'Orient Mitjà i Israel abans del primer segle abans de Crist van cridar l'atenció del professor Fomenko, amb les que de fet va basar part de la seva Nova Cronologia. Fomenko coneixia les tesis de Morozov i inicialment les va valorar amb escepticisme. Però, arran d'aquesta discussió i els resultats de Robert Newton, les va considerar. Es va proposar fer un nou càlcul d'acord amb el mateix algoritme del científic nord-americà, afegint-hi la variable de la dilatació cronològica, i el 1980 publicà els seus resultats. Des d'aleshores ha seguit treballant-hi, fins a edificar la Nova Cronologia amb l'ajut dels seus col·laboradors.

Els treballs de Fomenko apunten a que la Cronologia Oficial de la Història ha estat distorsionada i falsificada intencionalment. Entre d'altres coses, ha determinat que la Bíblia va ser compilada al llarg dels segles XV i XVI i a que el personatge de Jesús va morir l'any 1185 dC. (Fomenko *et al.*, 2005b). Presenta la seva motivació com a part final d'un procés que havia engendrat la diversitat de Textos Sagrats, evangelis, icones i lluites fins aleshores estesos, per acabar d'imposar un relat a mida de la voluntat d'una època, enllaçant la mitologia amb la Història Oficial i les Sagrades Escripures. Però al marge d'ell i Morozov, altres persones ja havien mostrat abans una lectura crítica amb el relat de la Història.

Fomenko transcriu en els seus estudis el llegat iniciat per altres personatges, com el del professor De Arcilla, de la Universitat de Salamanca, al segle XVI, que qüestionà la cronologia impulsada per Scaliger i mostrà que tota la Història Antiga va ser escrita durant l'Edat Mitjana, amb les seves obres *Programma Historiae Universalis i Divinae Florae Historicae*, d'acord amb les anotacions de Morozov. Actualment (oficialment) aquests treballs han desaparegut però, altrament, altres autors van arribar a conclusions similars. L'historiador i arqueòleg jesuïta Jean Hardouin (1646-1729), el Director de la Biblioteca Reial francesa, va concloure que la Història Antiga s'havia escrit molt més tard o que era una falsificació, mentre que el filòleg alemany Robert Baldauf (segona meitat del segle XIX - principis del segle XX), professor de la Universitat de Basilea, en el seu llibre *Història Crítica* (de quatre volums), va concloure que la Història Antiga s'havia escrit molt més tard del que oficialment es creu, i que gran part es va escriure a l'Edat Mitjana. En l'entorn anglès és de ressaltar l'aportació de Sir Isaac Newton (1643-1727), que als darrers anys de la seva vida va treballar a fons la Cronologia. El prestigiós físic i matemàtic anglès va concloure que la Història és molt més curta, i alguns fets fonamentals, especialment de l'Egipte dels Faraons, els trasllada aproximadament 1.800 anys més a prop (Fomenko *et al.*, 2005a). De la mateixa manera, l'historiador anglès Edwin Johnson (1842-1901) va concloure que estem molt més a prop de l'època dels grecs i romans del que està escrit, i que la cronologia s'hauria d'escurçar significativament.

Aquestes afirmacions entren en contradicció amb una consciència col·lectiva, organitzada espacial i temporalment, de forma completament diferent a la mostrada aquí, però són el resultat d'un treball de recerca estructurat, documentat i argumentat al llarg de dècades d'estudi i reflexió. El seu treball és molt ampli, i en el marc de l'esperit científic que l'envolta presenta una concepció genèrica de la Història, alternativa a l'oficial, per a fomentar la seva exploració. Per aquest motiu, es presenta, tot seguit, de quina manera organitza la Nova Cronologia els principals fets històrics i com aquests hi dialoguen. És només una tria resumida. Per a més informació, és recomanable el llibre titulat *Com va ser en realitat*, escrit per A. T. Fomenko i G. V. Nosovskiy, que recull la Nova Cronologia ja resumida per ells, tal i com la plantegen (Fomenko *et al.*, 2012). ⁽¹⁰⁾

Els fonaments científics de la Nova Cronologia

L'eix principal de la Nova Cronologia neix d'una hipòtesi argumentada, suportada per una anàlisi comparativa de documents transcrits com a evidències astronòmiques, astrològiques i genealògiques, així com per l'anàlisi crítica del conjunt de cròniques històriques anteriors al segle XVII, en les que s'hi inclou a totes aquelles atribuïdes a les grans monarquies, emperadors i papes, als Antics Clàssics grecoromans, així com als Textos Sagrats de les principals religions del Món.

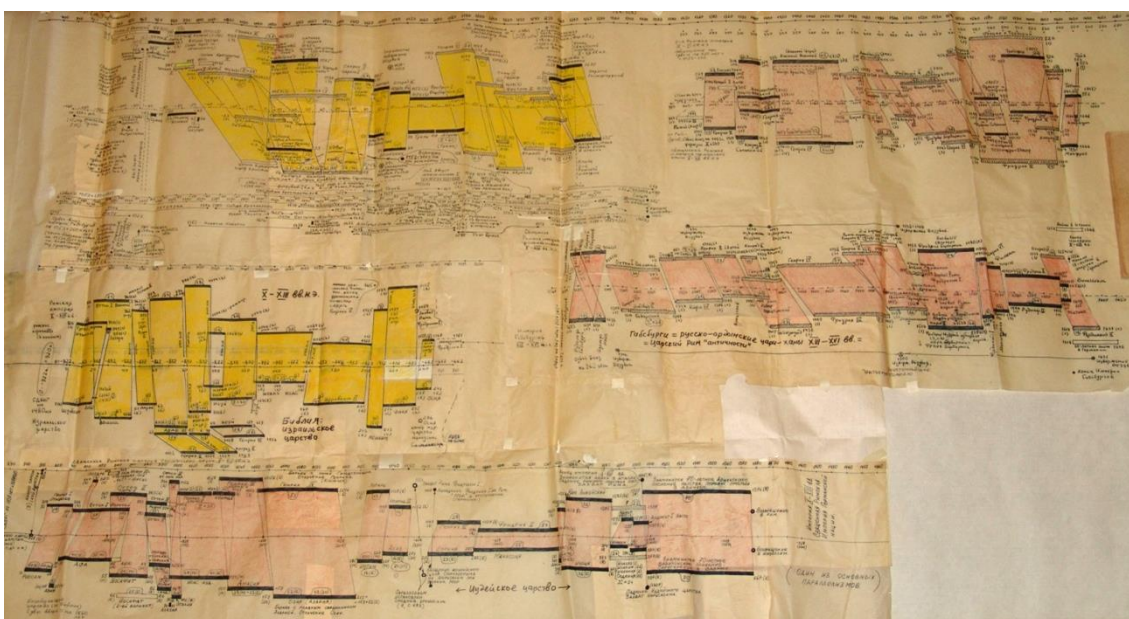
En una primera etapa de la investigació, a partir de l'anàlisi dels eclipsis solars i lunars acumulats al llarg de la història, en base als coneixements actuals de les lleis de l'astronomia (Fomenko *et al.*, 2005d), Fomenko ha descobert tres desplaçaments importants en la Cronologia, d'aproximadament 333, 1.053 i 1.800 anys respectivament. El segon (1.053) és el que compleix la duplicitat del naixement de Jesús bíblic i el personatge real que l'inspirà,

¹⁰ Nota: el conjunt del llibre es pot consultar en la seva versió anglesa. En línia: [http://www.chronologia.org/en/how_it_was/index.html]. Consulta: octubre de 2015.

d'acord amb la lògica de la Història un cop analitzada en la seva globalitat (Fomenko *et al.*, 2005a). De fet, coincideix amb la duplicitat entre la història de l'Antiga Roma i la del Sacre Imperi Romanogermànic medieval, i resol la incongruència del "salt" de la lluna detectat per Robert Newton. Més endavant se'n mostren les evidències d'acord amb càlculs de funcions estadístiques.

Entre els anys 1975 i 1979 explorà la cronologia de la Història Oficial, per esbrinar una relació entre aquests desplaçaments i les cròniques oficials, amb la intenció de determinar les seves causes. Per contrastar els textos compaginà, amb un sistema de càlcul, els períodes de guerra i de pau, els anys, els esdeveniments i el nombre de pàgines dedicades, entre d'altres dades d'interès, i els comparà, transformant el relat dels principals esdeveniments històrics en funcions numèriques i representacions gràfiques.

Imatge 1.

Detall del fragment cronològic dels emperadors Romans i els Pontífex de Roma, així com dels Emperadors de Bizanci i les nissagues Carolíngia i Grega. ⁽¹⁾

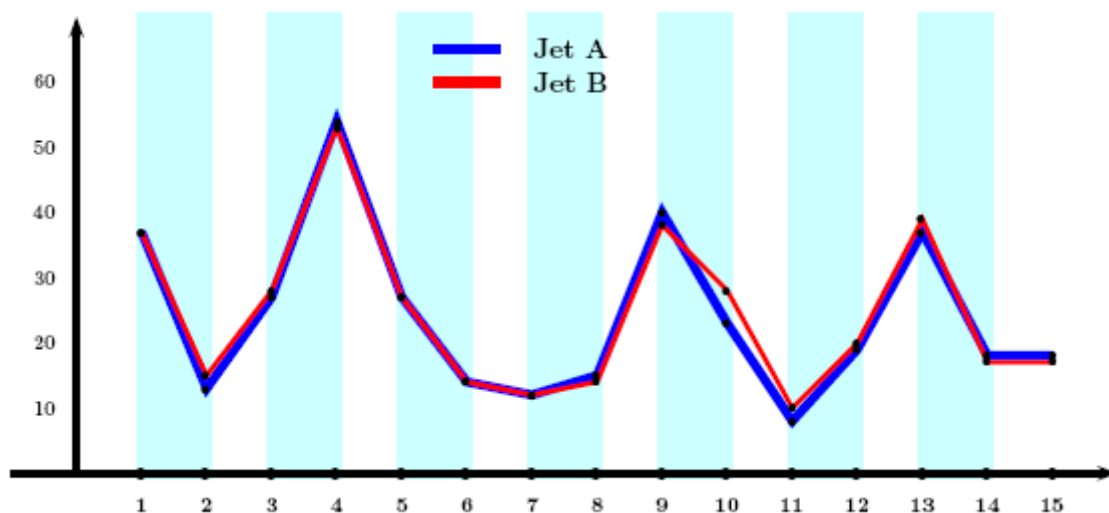
Amb aquest mètode determinà l'existència d'importants paral·lelismes, traslladats en el temps, entre cada una d'aquestes cròniques, plantejant, d'aquesta manera la pregunta de la seva possible duplicitat històrica. Com a exemples d'aquesta metodologia es troben numerables coincidències, com ara diferents guerres antigues que resulten ser el reflex del mateix succés. Un cas singular seria el de la Guerra de Troia dels segles XII-XIII aC., que s'ajustaria a múltiples episodis, com la guerra del segle XIII que suposà la instauració dels Anjou a Nàpols (Fomenko *et al.*, 2005a). Així mateix, segons Fomenko, es referiria a l'ocupació de Bizanci de l'any 1204, com a venjança a la mort de l'anterior Emperador, on el mite de la glòria de la seva memòria i la gesta de la defensa de la seva dignitat el convertiria de Jesucrist (Fomenko *et al.*, 2012).

L'interès per la Història i el seu significat el portà a explorar amb una lectura crítica cada un dels seus esdeveniments principals, i es proposà analitzar una per una les cròniques de les principals nissagues del poder establert, tant les que fan referència al poble d'Israel com les dels imperis romans. D'aquesta manera, ha trobat múltiples paral·lelismes entre diversos governs i dinasties

¹¹ Font: <http://www.chronologia.org/en/gcm/index.html>. Consulta: octubre de 2015

allunyats espacial i temporalment. Per la seva exploració utilitza l'anàlisi teòrica i empírica de funcions mètriques associades a les dades històriques. En són exemples les referents a les equivalències entre diferents funcions mètriques dels emperadors del Sacre Imperi romanogermànic d'entre els segles X-XIII i les del Segon Imperi romà entre el segle I aC. i el segle III dC., on es constata que són una duplictat traslladada 1053 anys. És a dir, s'haurien duplicat les cròniques amb un salt de 1053 anys enrere: ⁽¹²⁾

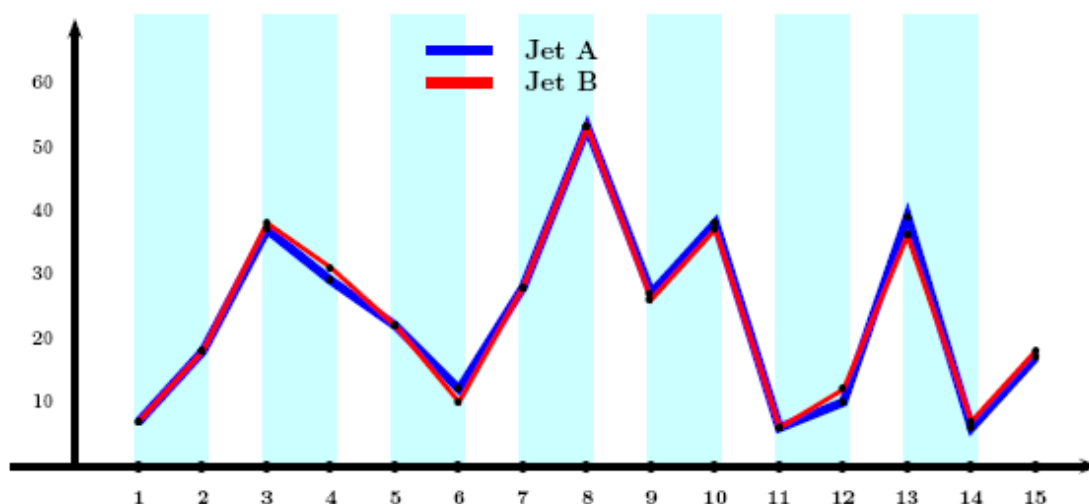
Gràfic 1.

Paral·lelisme entre el del Sacre Imperi Romà (germànic) als segles X-XIII dC. i el Segon Imperi Romà entre el segle I aC. i el segle III dC. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Aquests resultats, aplicant funcions mètriques complementàries, es troben també en el propi govern del Sacre Imperi, fins al segle XVII. ⁽¹³⁾

Gràfic 2.

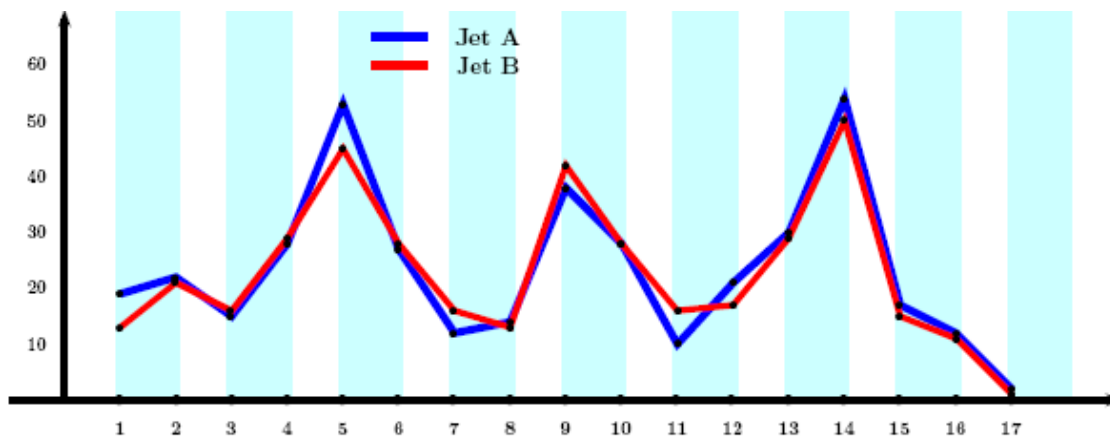
Paral·lelisme entre els emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) dels segles X-XIII i els de l'Imperi dels Habsburg entre els segles XIII-XVII, amb un salt de 362 anys. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

¹² Nota: font del conjunt de les taules mostrades: (Fomenko *et al.*, 2004).

¹³ Íd.

Per tant, d'acord amb aquestes correspondències, es troba una evidència de que les cròniques històriques haurien estat escrites al segle XVII, refent la Història, com a mínim des del segle XIII. Així mateix, aquests paral·lelismes es troben en altres casos d'interès, en la mesura que altres funcions derivades dels governs del Sacre Imperi es repeteixen a l'Imperi Romà d'entre els segles IV i VI després de Crist. ⁽¹⁴⁾

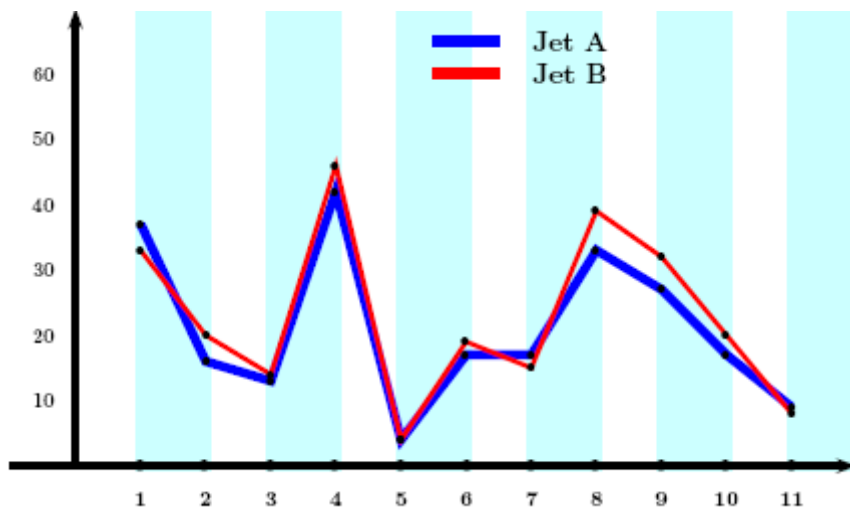
Gràfic 3.

Paral·lelisme entre el Sacre Imperi Romà (germànic) als segles X-XIII dC. i l'Imperi Romà entre els segles IV i VI dC. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Aquestes equivalències es troben també en funcions vinculades a l'Imperi Carolingi, de Carlemany: ⁽¹⁵⁾

Gràfic 4.

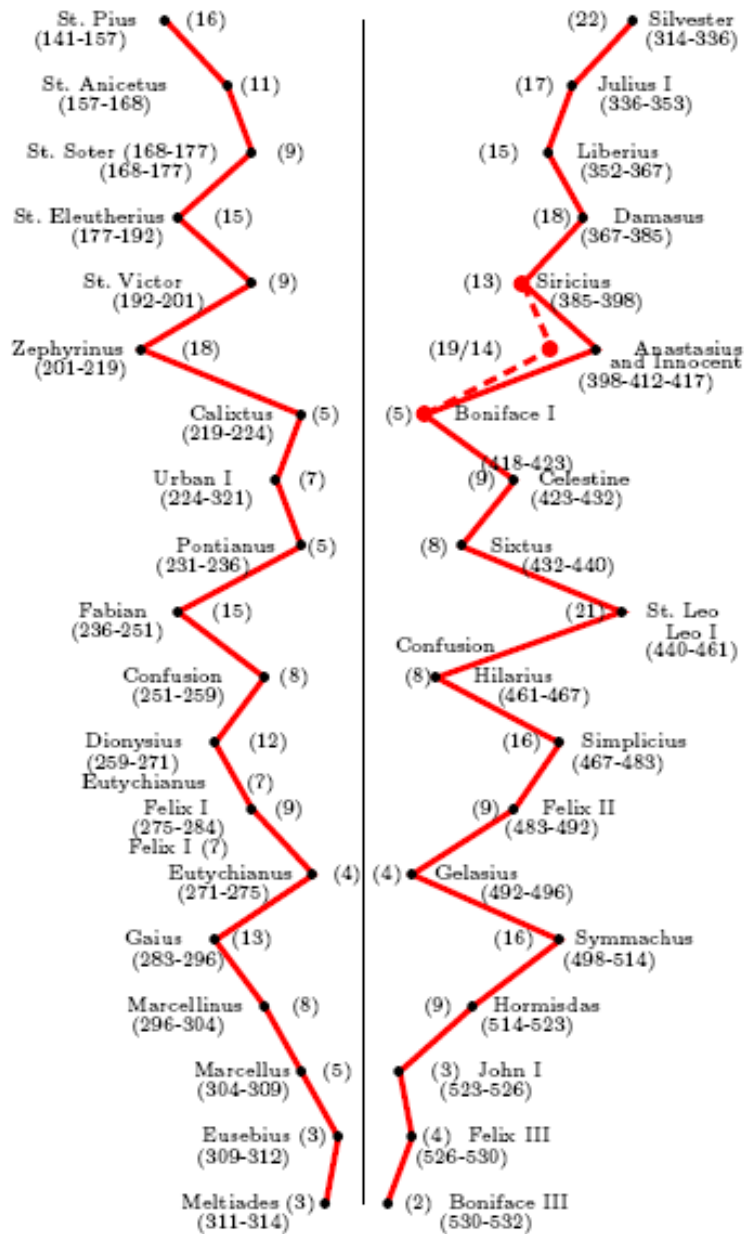
Paral·lelisme entre els Carolingis als segles VII-IX dC. i el Tercer Imperi Romà entre els segles III-VI dC., amb un salt de 360 anys. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Així mateix, els paral·lelismes són fins i tot explícits si es contrasten amb períodes de govern, com ara els referents entre els emperadors romans d'entre els anys 141 dC. i 532 dC., on es mostra també una duplictat simple però molt evident: ⁽¹⁶⁾

¹⁴ Íd.

¹⁵ Íd.

Gràfic 5.

Paral·lelisme entre el primer i el segon període de l'Episcopat Romà. A l'esquerra i a la dreta, respectivament.

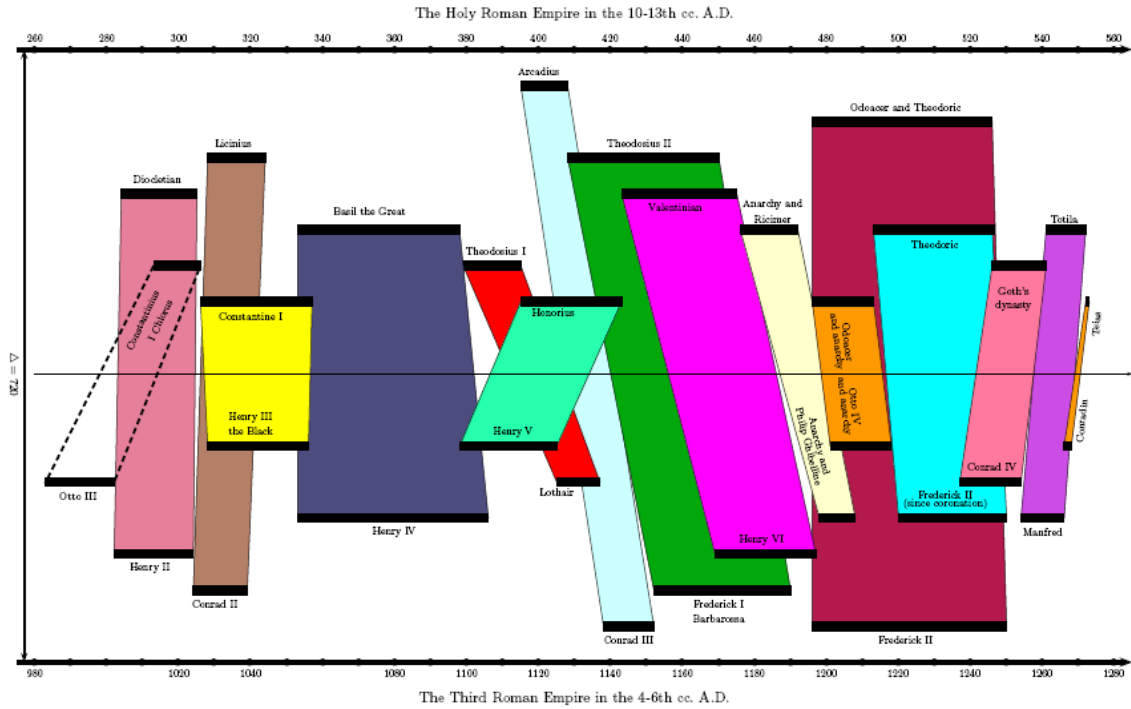
És a dir, des de múltiples càlculs i anàlisis es constata que la història escrita dels emperadors romans, ja siguin del Sacre Imperi o de l'Antiga Roma, estan entrelaçades entre sí, amb els Habsburg i els Carolingis, fins al segle XVII.

Altres mètodes, representats en una funció geomètrica, aporten uns resultats explícits, exposats en un gràfic sobre una escala temporal contínua: ⁽¹⁷⁾

¹⁶ Íd.

¹⁷ Íd.

Gràfic 6.

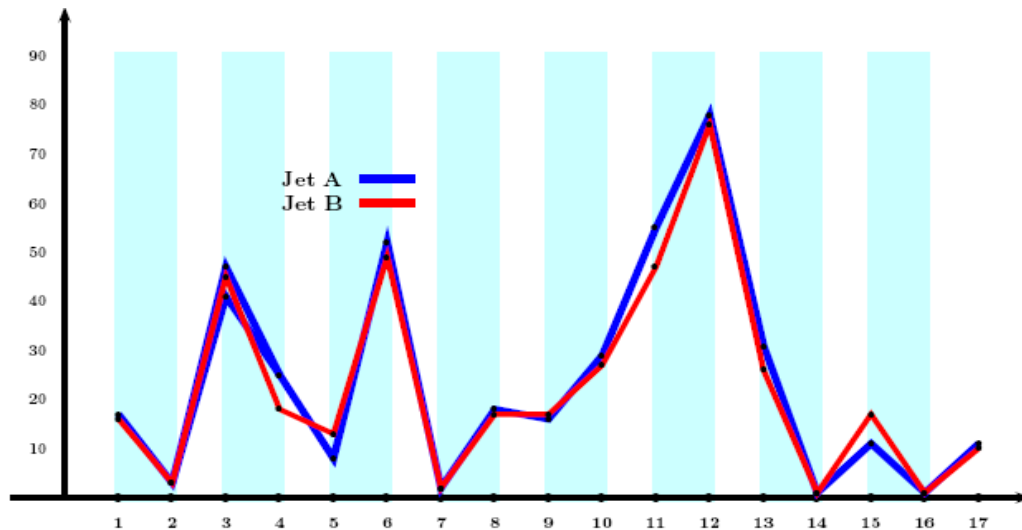

Paral·lelisme entre el Sacre Imperi Romanogermànic d'entre els segles X-XIII i el Tercer Imperi Romà dels segles IV-VI dC., amb un salt de 720 anys.

És a dir, la crònica d'Enric II (emperador entre el 1002 i el 1024) es correspondria a la crònica de Dioclecià (emperador entre el 285 i el 305), mentre que la crònica d'Enric III el Negre (entre el 1028 i el 1053) es correspondria amb la de Constantí I el Gran (entre el 306 i el 337), on d'altres cròniques haurien estat desplaçades, però en conjunt les seves equivalències abraçarien els sis segles explorats.

Però aquests paral·lelismes es troben també en la història escrita dels Reis d'Israel, i apunten a la manipulació, també, de la Bíblia: ⁽¹⁸⁾

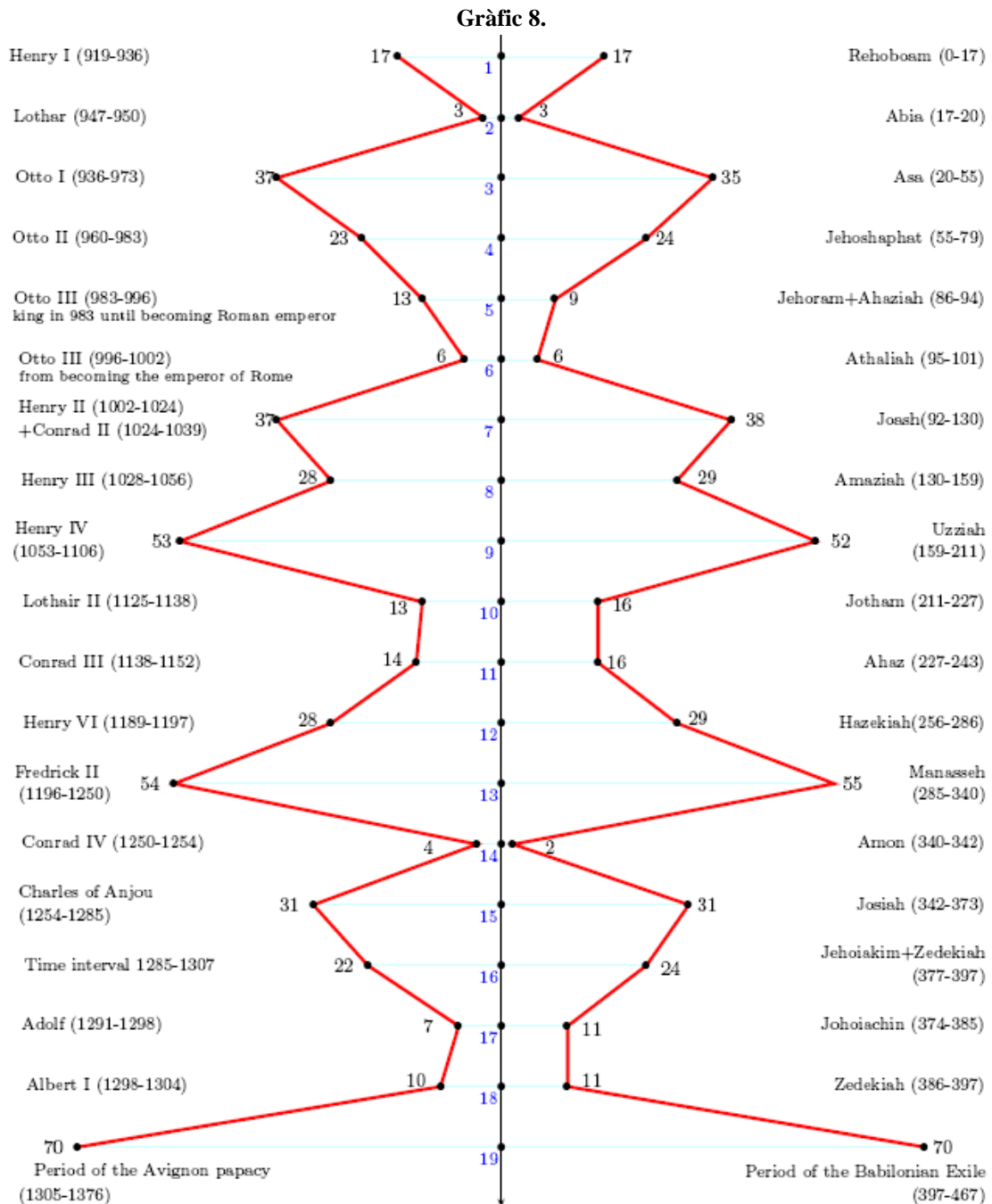
Gràfic 7.

¹⁸ Íd.

Paral·lelisme entre l'Imperi Romà d'Orient entre els anys 306-700 dC. i el Regne de Judà bíblic, entre els segles X-VI aC.. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Però, se'ns dubte, la major i més evident combinació que apunta a la manipulació de les Sagrades Escripures, enllaçades de forma artificial en una Història Antiga reescrita en una època molt més recent del què els historiadors suposen, és la combinació simple dels governs dels emperadors del Sacre imperi i la dels Reis d'Israel. (19)

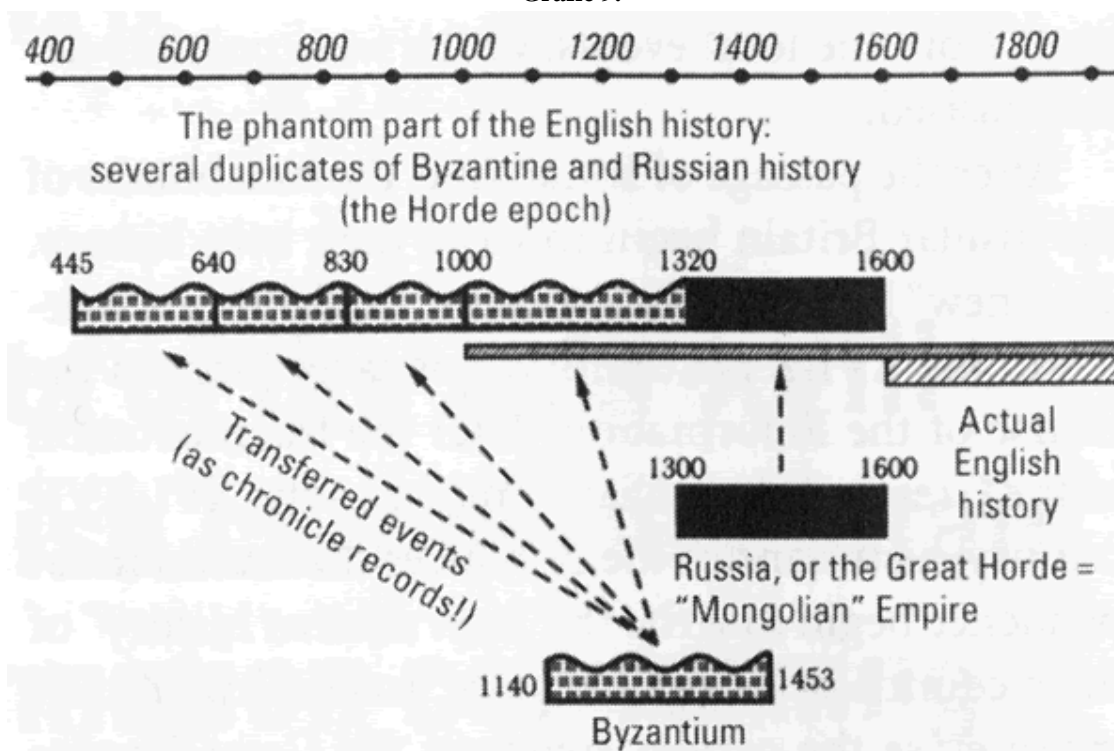

Paral·lelisme entre els Emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) (911-1307) i els Reis d'Israel. A l'esquerra i a la dreta, respectivament.

¹⁹ Íd.

Però n'hi ha d'altres casos de singular correspondència. N'és un cas singular el paral·lelisme entre la dinastia bizantina (de l'Imperi Romà d'Orient) entre els anys 1143 i 1453 dC., i la dinastia anglesa fins a l'any 1327 dC. (Fomenko *et al.*, 2005g). Segons aquestes investigacions, la Història del Regne d'Anglaterra seria una duplicat directa sobre la Història de l'Imperi Romà, que hauria estat escrita entre els segles XVI i XVII. De fet, a través de l'anàlisi del conjunt de la Història d'Anglaterra, la Nova Cronologia ha enllaçat en la seva història conjunta els fets de l'Imperi Romà d'Orient entre els segles XIII i XV, així com els fets de l'Imperi Mongol d'entre els segles XIII i XVI, que de fet serien els mateixos que els de l'Horda d'Or russa. La Història Oficial ha desvinculat als russos i als mongols, convertint-los en enemics, però d'acord amb la Nova Cronologia al llarg de l'Edat Mitjana haurien estat la mateixa realitat, i les seves respectives històries responen a l'expansió de l'Imperi original (Romà) a l'Àsia, des de la Mar Negra. A la següent taula explicativa es mostra com es reflexa aquesta conjectura, on la Història Antiga d'Anglaterra és un reflex de l'Edat Mitjana repetit diversos cops. ⁽²⁰⁾

Gràfic 9.

Gràfic de la conjectura cronològica de la recreació de la Història d'Anglaterra fins a l'any 1600 aproximadament, sobre fets reals ocorreguts a l'Imperi Mongol (Horda d'Or Russa) i a l'Imperi Bizantí.

Així doncs, en base a aquestes exploracions, els resultats obtinguts mostren que, efectivament, les cròniques històriques reflecteixen gran quantitat de duplicats, per les raons que siguin. Aleshores és quan Egipte va esdevenir el centre de l'interès per a la reconstrucció d'una Nova Cronologia, i es plantejà la necessitat de trobar una manera científica de datar cronològicament la seva vigència.

D'aquesta manera, juntament amb un grup de matemàtics experts en l'anàlisi astronòmic dels zodíacs, Fomenko ha explorat els zodíacs de l'Antic Egipte que es conserven, per a determinar la seva datació d'acord amb els coneixements astronòmics actuals (Fomenko *et al.*, 2005e). Els

²⁰ Nota: gràfic extret de la web oficial de la Nova Cronologia. En línia: http://www.chronologia.org/en/en_history/04.html. Consulta: novembre de 2015.

resultats obtinguts segons la datació dels diferents zodíacs egipcis són (Fomenko *et al.*, 2004:275):

1. Zodíac de Ronda de Dendera: el matí del 20 de març de 1185 dC.
2. Zodíac Llarg de Dendera: 22-26 d'abril de 1168 dC.
3. Zodíac Gran a Esna: 31 de març - 3 d'abril de 1394 dC.
4. Zodíac Petit a Esna: 6-8 de maig de 1404 dC.
5. Zodíacs de Flinders Petrie a Atribis:
 - Zodíac Alt a Atribis: 15-16 de maig de 1230 dC.
 - Zodíac Menor a Atribis: 9-10 de febrer de 1268 dC.
6. Zodíac de Brugsch que conté tres horòscops principals, cadascun d'ells mostrant un resultat diferent:
 - Horòscop demòtic: 18 de novembre de 1861 dC.
 - Horòscop sense bastons: 6-7 d'octubre de 1841 dC.
 - Horòscop de vaixells: 15 febrer de 1853 dC.
7. Zodíac de Ramsès VII a Tebes: 5-8 de setembre de 1182 dC.
8. Zodíacs de Petosiris (P1) i (P2):
 - Primera Solució:
 - Zodíac exterior de Petosiris (P1): 5 d'agost de 1227 dC.
 - Zodíac interior de Petosiris (P2): 24-25 de març de 1240 dC.
 - Segona Solució (condicional (P2)):
 - Zodíac exterior de Petosiris (P1): 10 d'agost de 1430 dC.
 - Zodíac interior de Petosiris (P2): 17 d'abril de 1477 dC.
 - Tercera Solució:
 - Zodíac exterior de Petosiris (P1): 2 d'agost de 1667 dC.
 - Zodíac interior de Petosiris (P2): 2 d'abril de 1714 dC.
9. Zodíac de Ramsès VI:
 - Primera solució: 4-5 de febrer de 1289 dC.
 - Segona solució: 20-21 de febrer de 1586 dC.

És a dir, l'Antic Egipte -els temples funeraris d'Egipte i tota la iconografia que s'hi reflecteix- es concentra en pocs segles, si es compara amb la Història Oficial, i formen part d'una realitat que apareix a la Baixa Edat Mitjana i arriba fins al temps de Napoleó Bonaparte, que ocupà Egipte l'any 1798.

Egipte, després de l'ocupació de Napoleó, fou una colònia otomana (amb el suport francès); després anglo-francesa; després britànica -en motiu de la dissolució de l'Imperi Otomà com a resultat del desenllaç de la Primera Guerra Mundial (1918)- i, fins l'any 1936, no fou un Estat independent, deixant el control del Canal de Suez en mans dels anglesos. De la mateixa manera, entre els anys 1920 i 1948 l'antiga Palestina fou un protectorat del Regne Unit d'acord amb el manament de la Societat de Nacions creada al finalitzar la Primera Guerra Mundial (el 1919). El 1948 tingué lloc la creació del Regne de Jordània i la declaració d'Independència d'Israel, amb el suport dels Estats Units d'Amèrica, després de la proposta fallida de les Nacions Unides (ONU) de repartir aquest territori entre Jueus i Àrabs, creant dos estats, Israel i Palestina. Aquest repartiment fou una de les principals conseqüències del desenllaç de la Segona Guerra Mundial (1939-1945), i l'origen d'un intens conflicte no resolt fins a dia d'avui. Aquesta intensa història -aquí molt resumida- és un reflex de la conflictivitat en l'autoritat en aquestes terres, així com de la dificultat per establir les condicions òptimes per a la reconstrucció de la seva memòria

històrica. Els arqueòlegs europeus, liderats pels francesos i els anglesos, han custodiat la reconstrucció de l'Antic Egipte tal i com ens ha arribat. ⁽²¹⁾

Altrament, Fomenko i el seu equip, després de recopilar els treballs del filòsof francès Ernest Renan (1423-1892) -on mostrà que a l'Apocalipsi bíblic hi havia la transcripció d'un horòscop- han determinat que la posició dels planetes i els símbols representats feien referència a l'1 d'octubre de 1486. La solució satisfà de forma ideal totes les condicions assenyalades a l'Apocalipsi (Fomenko *et al.*, 2005a):

- Júpiter en Sagitari.
- Saturn en Escorpió.
- Mart en els Bessons, prop de la frontera amb el Toro, just a sota dels peus de Perseu.
- Mercuri en la Balança.
- El Sol en la Verge.
- La Lluna sota els peus de la Verge.
- Venus en el Lleó.

Amb aquest resultat la Nova Cronologia considera que l'Apocalipsi fou escrit aleshores, l'any 1486, anunciant simbòlicament amb sis anys d'antelació la Descoberta d'Amèrica, o millor dit (segons les seves tesis), l'ocupació d'Amèrica des de l'Oceà Atlàntic. Aquesta dada coincideix amb els 33 anys després a l'ocupació de Constantinoble per part dels Otomans (1486-1453=33), de manera que -amb aquesta dada oculta en el zodíac- l'Apocalipsi equipararia l'any en que fou mort Jesús (al seus 33 anys) amb els anys d'ocupació Otomana. Així mateix, l'equip de la Nova Cronologia ha cercat altres relacions de la profecia apocalíptica amb el relat bíblic. A través de la seva anàlisi han trobat que es correspon a l'any bíblic 6994 d'Adam, indicant que Adam seria també la idealització de l'Apocalipsi, de manera que el mateix fet formaria part del primer i el darrer capítol principal de la Bíblia Cristiana (Fomenko *et al.*, 2012). El primer representaria l'expulsió del paradís, i el segon l'anunci de la fallida futura de la civilització humana, abans de la seva definitiva reconstrucció després d'un gran cataclisme.

Així doncs, davant de les evidències històriques, cronològiques i estadístiques, que qüestionen la Història antiga i medieval, amb la finalitat de comprendre com s'ha donat aquesta hipotètica distorsió de la Història simbòlica i real, Fomenko i els seus col·laboradors s'han centrat en analitzar i documentar les limitacions dels mètodes de datació comuns i els seus errors, així com els diferents fraus arqueològics que han sortit a la llum. Una de les seves principals reflexions és el qüestionament de la cooperació indeguda entre científics i arqueòlegs en l'obtenció de dades. En aquest sentit, fan referència no només a la manipulació de documents, o a la seva tendència a caure en l'error de la Història Oficial, també fan referència a l'autocensura que esdevé altament poderosa en un context global on la comunitat acadèmica internacional en conjunt (oficialment) no se qüestiona, en absolut, la Cronologia Oficial (Fomenko, 2014).

Existeixen fonts que parlen de Jesús i la crucifixió del segle II, segons l'Església de Roma, així com els anomenats "Manuscrits de la Mar Morta". Sobre aquests documents, que apareixen en la consciència de molts, es diu que els van escriure els essenis, però enlloc s'anomena als essenis, és una interpretació dels arqueòlegs. Certament, (oficialment) a mitjans del segle XX es van localitzar uns textos que, d'acord amb el seu estudi arqueològic, serien contemporanis de

²¹ Nota: al segon apartat del Capítol següent, titulat "Aproximació històrica a l'arqueologia científica" es complementa aquest episodi.

Jesús, o fins i tot dos segles anteriors, però també és cert que durant dècades foren custodiats per l'Església Catòlica, fins que després d'una denúncia de la seva manipulació foren intervinguts pels Jueus i se'n publicaren els resultats. Es tracta d'uns manuscrits redactats en hebreu, arameu i grec, que s'han convertit en l'únic document que es considera contemporani de Jesús. Fins aleshores els documents més antics en llengua hebrea foren els Còdex d'Alep i de Leningrad, i es daten entre els segles X i XI després de Crist. Sobta que entre el segle II abans de Crist i el segle X no s'hagin trobat textos en llengua hebrea, relatius al Tanaj, la Bíblia hebrea que els cristians anomenen Antic Testament. Així mateix, es conserven altres documents en llengua grega, siríaca i llatina, d'acord amb els arqueòlegs. A finals del segle XX es va fer una anàlisi pel sistema de Carboni 14, que confirmaren les dates donades. Això per molts és una prova definitiva, però no deixa de ser una paradoxa que durant mil anys de judeo-cristianisme no n'hagi quedat res més i després de dos mil·lennis aparegui un fons amb 3.000 fragments amb tres idiomes. No deixa de ser realment sorprenent que apareguessin aquests documents després de dos mil anys, en una cova situada prop d'un antic monestir esseni del que ja no en queda res, i on bona part del que es diu va ser un monestir sembla realment una reconstrucció pedra a pedra que podria ser qualsevol cosa apart d'un monestir. Altrament, no es cita a Jesús i tampoc hi apareix cap tret biogràfic que s'hi relacioni. La seva proximitat és deguda a les seves ensenyances. En el seu lloc es troba la figura del denominat "Mestre de Justícia". La comunitat jueva veu en aquests manuscrits una prova de que els fets atribuït a Jesús foren realment obra d'una comunitat sacerdotal jueva, i que no fou una revelació.

D'aquesta manera, sobre la base d'una documentació sòlida i de nombroses contradiccions que sorgeixen inevitablement, al llarg del procés de recerca Fomenko i els seus col·laboradors s'han proposat iniciar una línia d'investigació de caràcter científic que presenti una Nova Cronologia, d'acord amb una Història Global que li doni sentit. Aquesta Nova Cronologia esdevé una hipòtesi, en gran mesura, basada amb uns càlculs que són concloents, però no aporten tota la informació que cal per a reescriure la Història. Aquest és un treball que tot just acaba de començar. Així mateix, al llarg dels anys, en què s'han anat acumulant preguntes i respostes, presenten una explicació del relat de la Història que les articuli al màxim, entès com una estructura general sobre la que cal aprofundir.

Ara bé, aquest treball és el que ha estat més qüestionat. En canvi, la crítica argumentada als seus mètodes es sol deixar al marge. El fet és que la totalitat de la Història del coneixement acumulat als darrers segles es basa en una Història Oficial que resulta altament robusta, davant de la consciència col·lectiva i els interessos creats que s'hi han edificat. Per aquest motiu, la seva lectura inicial és sempre un repte psicològic, i la seva aproximació és necessàriament el resultat d'un procés que requereix temps i reflexió.

Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (1ª part)

El resultat principal d'aquest treball en conjunt, integrada en una lògica analítica comuna producte d'una reconstrucció de la Cronologia Oficial, és que l'Antic Egipte es correspon a una realitat medieval, iniciada com a civilització al segle X i vigent fins a principis del segle XIX. A les seves arrels es trobaria l'origen de totes les civilitzacions humanes i l'origen de totes les grans religions, que transcendirien la seva vocació expansiva original i s'organitzarien territorialment sobre els diferents símbols, tradicions i històries representatius de cada lloc.

La Nova Cronologia situa a un Cristianisme original com a l'origen d'aquesta tradició, i aquest faria referència al Crist, a la consagració divina, abans de la seva reconstrucció en el mite de Jesús de l'Alcorà i el Nou Testament. Es representaria amb una dualitat inicial fonamental entre una representació Reial i una d'Apostòlica, en què el poder simbòlic que atresoraria faria referència als seus líders: als protagonistes públics de la seva expansió, però també als sacerdots que ho durien a terme. D'aquesta manera, apareixerien dues grans tradicions, una vinculada al poder i l'altra al poble, que seguirien el seu curs paral·lel de la mà de diferents icones, on totes elles representarien una mateixa unitat en el curs de la creixent implantació territorial de l'autoritat de l'Imperi.

Aquest procés s'hauria originat a Egipte, al delta del Nil, als segles X i XI dC., per després experimentar una primera expansió cap al Bòsfor, fins al segle XIII, en què s'hauria iniciat una etapa conflictiva en l'estructuració del poder i els fonaments de la seva autoritat. A partir d'aquest moment tindria lloc una segona etapa expansiva, que arribaria fins al segle XV, on s'arribaria a ocupar tota Euràsia, el nord d'Àfrica i part del continent americà. La difusió de piràmides per terres africanes, asiàtiques i americanes formaria part del llegat comú de l'Imperi, però estarien situades cronològicament en un espai temporal molt més concentrat, comú i proper.

Així doncs, en aproximadament mil anys hauria tingut lloc l'origen, l'expansió i el conjunt dels conflictes territorials a gran escala transcrits en les cròniques històriques de totes les societats humanes, resultat d'una primera expansió original iniciada des d'Egipte. La Història Antiga seria el resultat de diversos reflexos d'aquesta història, convertida en una crònica des de l'Edat Mitjana. El conjunt de les civilitzacions humanes s'haurien adaptat, al llarg dels segles XVII-XX, a una Cronologia de la Història impulsada des de l'Europa Occidental a partir dels segles XVI i XVII (Fomenko *et al.*, 2005b).

Al llarg d'aquest camí apareixerien múltiples icones amb diferents significats, en funció de la realitat social que li fos més propera. En les estructures de poder principals es desenvoluparia una iconografia representativa del poder, que en els temps de l'Imperi Romà (medieval) es correspondria amb els diferents cultes pagans de la tradició grega i romana, però també fenícia i sumèria, enllaçant-se de forma simbòlica amb la iconografia original del poder egipci. Altrament, els sacerdots egipcis capitalitzarien la documentació dels relats històrics i el control de les estructures de coneixement, al delta del riu Nil, al voltant d'Alexandria i Babilònia (Babilònia és tal i com es coneixia aleshores l'actual ciutat d'El Caire). ⁽²²⁾

Així doncs, hauria tingut lloc una unitat en l'Imperi que seria abraçat sota l'epicentre simbòlic d'Egipte. Però al segle XVI patiria la seva implosió definitiva, després de nombrosos conflictes per mantenir la seva autoritat. A partir d'aleshores es reescriuria la Història, resultat d'una ruptura, que aniria acompanyada d'una intensa lluita pel control de les cròniques i el coneixement acumulat. Per aquest motiu les tradicions Jueva, Cristiana i Musulmana incorporen totes elles aquest llegat comú. ⁽²³⁾

²² Nota de l'autor: es considera que antigament a Occident la llengua sagrada per excel·lència era l'hebreu (Guénon, 1954), i el poble hebreu és, de fet, un poble provinent d'Egipte. Aquesta aportació és del Jordi Miravet i en Lluís Botinas.

²³ Nota de l'autor: fins aquell moment, al segle XVI, el relat principal que s'hauria difós hauria estat el mite del poble hebreu fins a Canaan, que representaria l'expansió del poble Egipci a la resta del Món, i hauria estat escrit pels sacerdots historiadors hebreus d'arrel egípcia, en una època on Egipte integrava també el que ara coneixem com Palestina (oficialment en mans dels Mamelucs).

Aquesta implosió suposaria l'inici d'una reestructuració global del poder d'arreu, i la tradició jueva, que representaria el capital acumulat del poder simbòlic i financer en les estructures de l'Imperi, seria sistemàticament estigmatitzada i perseguida després d'haver-se estès pel Món. Algunes famílies, persones i/o comunitats hebrees, s'integrarien als profunds canvis ocasionats per la reorganització del poder, i d'altres es refugiarien sota diversos mantells o estructures de suport que les permetrien persistir. La lluita per l'apropiació de l'Imperi a Amèrica als segles XVI i XVII, entre els monarques Habsburg i l'autoritat jueva, seria traslladada simbòlicament a la famosa expulsió (o obligació a la seva conversió cristiana) dels Jueus d'Espanya el 1492 i a les pròpies cròniques dels Textos Sagrats, abans de què Cristòfor Colom iniciés (oficialment) el seu primer viatge (Fomenko *et al.*, 2005m).

De la mateixa manera, l'expulsió (o obligació a la seva conversió cristiana) del poble musulmà d'Espanya al mateix moment, el 1492, representaria la ruptura dels monarques amb els nous dominadors de l'Imperi, que haurien ocupat la capital, Constantinoble (l'any 1453). Les expulsions (oficials) dels Jueus d'Anglaterra als inicis del segle XIII, així com la seva expulsió de França l'any 1396, representarien el reflex d'una ruptura anterior amb les respectives monarquies amb l'Imperi original, imposant així una transposició simbòlica més contundent d'aquesta ruptura amb el passat.

Les apropiacions de Castella i Portugal dels dominis del Món, acordades en el Tractat de Tordesillas (1494), representaria l'apropiació simbòlica d'aquesta ruptura, per part de qui lideraria l'èxit per l'expansió a través dels oceans. Seria el resultat d'un procés de distanciament entre la tradició egípcia i l'Imperi, després de l'ocupació Otomana de Constantinoble el 1453 i d'Egipte a principis del segle XVI. Fou en aquell moment en què la casta militar d'Egipte més poderosa, equivalents als Samurais del Japó, guardians de l'Imperi i supervisors dels seus temples funeraris, serien sotmesos a l'autoritat del Califa Otomà. La Història Oficial els ha convertit en els Mamelucs, i els identifica amb uns soldats d'origen esclau convertits a l'Islam que servien als califes i als soldans durant l'Edat Mitjana, però que respectaven els cultes cristià i jueu. ⁽²⁴⁾

Així mateix, els Mamelucs (oficialment) van persistir, mantenint els seus drets sobre Egipte fins al segle XVIII. L'any 1798 serien vençuts oficialment per Napoleó, però no seria fins el 1811 que serien (oficialment) vençuts, per part dels Otomans. Des d'aleshores Egipte passaria a ser considerada una colònia, i tindria lloc la usurpació i destrucció dels seus temples, així com l'esborrat de bona part de la seva memòria. De la mateixa manera, segons la Nova Cronologia els Otomans haurien esborrat part de les seves empremtes cristianes, del Cristianisme original, al llarg de la seva ocupació iniciada a principis del segle XVI. Oficialment, l'any 1453 ocuparien Constantinoble, i entre els anys 1516 i 1517 els dominis d'Egipte i Palestina, és a dir Terra Santa (Jerusalem). ⁽²⁵⁾

A partir del segle XVI, després de la ruptura entre els Otomans i la resta dels Cristians (encara no hi hauria una consciència de divisió entre Musulmans i Cristians), una de les principals conseqüències de la implosió de l'Imperi seria el projecte de reconstrucció d'una nova unitat

²⁴ Nota de l'autor: és sorprenent que es consideri que una organització d'esclaus, que haurien respectat les respectives religions Cristiana, Jueva i Musulmana, governessin Alexandria, Babilònia i Jerusalem entre els segles XIII i XVI. Al darrere de la consideració d'esclaus es trobaria, fent una interpretació lliure, un deure. Un deure equivalent a l'esclavitud, per a tutelar i llaurar el gran imperi que s'estava erigint al seu voltant.

²⁵ Nota: segons la Nova Cronologia hi ha raons per suposar que en aquest moment encara no existeix la Jerusalem palestina. Més endavant se'n parla.

sobre un text sagrat comú. Però això fracassaria, i donaria peu a la seva divisió en tres grans tradicions monoteistes al voltant de l'epicentre egipci: el Judaisme, l'Islam i el Cristianisme. Així mateix, a l'Àsia l'Imperi també es fragmentaria, on l'Imperi Mongol es desvincularia de Rússia, aixecant la Gran Muralla Xinesa aleshores, i no al segle III aC. com relaten les cròniques oficials. És a dir, segons la Nova Cronologia la Gran Muralla Xinesa s'aixecaria al segle XVI, però segona la Història Oficial s'hauria iniciat al segle III aC. i s'hauria acabat al segle XVI.

D'aquesta manera, apareixerien el Confucianisme, el Budisme i l'Hinduisme, i paral·lelament el Cristianisme europeu iniciaria un seguit de desafiaments a l'autoritat del Papa, amb l'anomenada Reforma, on l'Església Ortodoxa (hebrea en origen), la Catòlica i les Protestants (Luteranisme, Anglicanisme, Calvinisme...) esdevindrien entitats autònomes, així com l'Església Cristiana Copta, l'arrel de la tradició cristiana d'Egipte (Fomenko *et al.*, 2005k). Segons la Nova Cronologia en l'àmbit de l'Índia, Krishna seria el símbol de Crist, i les narracions de Mahabharata reflectirien la conquesta Mongol de l'Índia als segles XV i XVI.

Aquesta breu síntesi del procés que explicaria l'aparició de les grans religions del Món, hauria anat acompanyat d'un procés polític d'institucionalització dels diferents territoris que acabarien confluint, al llarg dels segles XVII i XXI, en l'actual mapa polític global. ⁽²⁶⁾

La seva reproducció cronològica, en prou feines en un mil·lenni real, abraça el conjunt de la Història Antiga Oficial que actualment es coneix com un procés de lluita i progrés, resultat de pràcticament cinc mil anys d'evolució. Seria un procés que fins el naixement del Jesús bíblic seria paral·lel al relat de les Sagrades Escripures, però s'hauria escrit conjuntament entre els segles XVI i XVII. Així doncs, la història dels seus "deixebles" es correspondria amb el relat de la seva expansió al llarg de tot el Món, i mitjançant aquest relat fins al segle XVI s'haurien integrat com a símbol i garantia de la unitat del Cristianisme, al marge d'Egipte i de Bizanci. ⁽²⁷⁾

De la mateixa forma, segons la Nova Cronologia, la història real dels seus governants al llarg dels segles XI-XVI seria traslladada a les 30 dinasties faraòniques, essent en realitat la història dels emperadors, tsars, khans i califes, dels segles XIII-XVI, escrita pels sacerdots egipcis.

Segons la Nova Cronologia, a Egipte es capitalitzaria el simbolisme del poder, i es convertiria en la terra dels temples funeraris i els sepulcres dels grans governants, on la seva població es dedicaria al treball i a la guarda de l'Imperi. A través de les estructures de poder es difondria el culte al Crist (la naturalesa divina) i amb la riquesa acumulada arreu es finançarien els costos dels seus monumentals temples, dedicats als protagonistes de l'expansió de l'Imperi i al seu embolcall simbòlic.

²⁶ Nota de l'autor: aquest fet explicaria el fet que no és fins al segle XVII que apareixen els mapes polítics, delimitant els territoris tal i com es reflecteixen en l'actualitat.

²⁷ Nota de l'autor: el propi relat del Nou Testament representaria la ruptura amb Egipte, en la mesura que la Història Oficial situa la darrera faraona, Cleopatra, mig segle abans del naixement de Jesús, però la Història Oficial Cristiana ho incorporaria -mig segle després del seu naixement- configurant l'Església Egípcia (Copta) Cristiana com la primera de la Història, apareixent (oficialment) entre els anys 41 i 44 dC. Copte vol dir "Egipci", i l'únic canvi que hi va haver és un trasllat d'una tradició sacerdotal Copta de vocació faraònica a una altra de vocació cristiana. L'estructura sacerdotal es va mantenir, i enlloc de rendir culte a l'Amon, el Déu dels déus egipci, es passà a rendir culte a l'Amén, que vol dir Amon en egipci. Per entendre'n la relació, val a dir que en l'Antic Egipte (oficialment) els sacerdots d'Amon foren els qui administraven i governaven a Egipte, la seva gent i el bestiar, i a nivell polític es summe sacerdot era conegut com el "primer profeta" (Font: Enciclopèdia Catalana, SAU).

D'aquesta manera Babilònia (El Caire) es mantindria com el bressol de l'autoritat simbòlica de l'Imperi mantenint un gran prestigi, per ser el lloc on tenia lloc l'elevació dels emperadors fins al segle XVI. Les piràmides de Gizeh, a El Caire, podrien correspondre a la Santíssima Trinitat. Es tractarien d'unes construccions fetes entre els segles XIV i XVI. Així mateix, la seva construcció, segons la Nova Cronologia, seguiria les tesis impulsades per l'enginyer Joseph Davidovits (nascut el 1935), reconegut internacionalment per la invenció dels geopolímers en la química (Giacobbo, 2013:83). D'acord amb les seves aportacions, els grans blocs de pedra presents a les grans construccions de les piràmides i als grans temples de l'Antic Egipte s'haurien fet a partir d'una argamassa de pedra artificial Egipte (aquesta argumentació es podria extrapolar als d'altres grans construccions de la Història Antiga). És a dir s'haurien encofrat *in situ*. La Nova Cronologia, fins i tot, mostra que la composició dels blocs de granit de l'interior de la Piràmide de Keops no té la mateixa composició que els blocs de granit naturals, tractant-se d'una argamassa. Aquesta afirmació es fonamenta amb una exploració científica feta en un laboratori. És a dir, es coneixia una tècnica impressionant de fer grans blocs de pedra *in situ* que s'ha perdut. D'aquesta manera, s'explicaria perquè l'historiador Heròdot (oficialment del segle V abans de Crist), hauria deixat escrit que la gran piràmide fou construïda utilitzant "fustes curtes" (Giacobbo, 2013:84). Aquestes fustes serien, doncs, els encofrats i les bastides necessàries per a la seva execució, com qualsevol construcció actual feta de formigó armat.

El significat de les piràmides de Gizeh estaria relacionat amb un temple funerari, però no amb un sepulcre. Les piràmides, (segons la Nova Cronologia) més enllà d'incorporar una alta simbologia vinculada al Cosmos, podrien fer referència l'elevació de Crist, un temple dedicat a ell, on la Piràmide de Keops simbolitzaria el Sant Sepulcre. En aquest sentit, "Gizeh" derivaria al simbolisme del nom de "Jesús".

Així mateix, l'abandonament d'aquesta tradició vindria donada pels conflictes derivats de l'ocupació otomana de l'imperi. Com s'ha indicat anteriorment, la Nova Cronologia situa la redacció de l'Apocalipsi a l'any 1486 i considera que transcriu el "Judici Final" als Otomans, 33 anys després de l'ocupació de Constantinoble, els anys que tenia Jesús quan va morir. ⁽²⁸⁾

La profecia bíblica fa referència a Babilònia, a la seva decadència i la seva posterior destrucció, després de nombroses lluites simbòliques, on el seu desenllaç serà el retorn de Jesús i l'aparició d'una ciutat santa, la Nova Jerusalem, d'acord amb la Bíblia (Ap. 21:2) (Fomenko *et al.*, 2005). Recollint una transcripció de la Bíblia, a l'Apocalipsi és on es relata la decadència de la Babilònia bíblica en mans dels "reis que es proposaren lluitar contra l'Anyell" [el Cristianisme] (Ap. 17:14). I afegeix: "Babilònia, la gran, la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra" (Ap. 17:5), de manera que anuncia el presagi de la seva decadència i posterior destrucció, i l'anunci del retorn de l'"àngel de Jesús", que donarà peu a la "Nova Jerusalem" (Ap. 21) (Sidera i Plana *et al.*, 2000). Segons la Nova Cronologia, Babilònia es correspondria amb Constantinoble, i de fet en els textos antics es troba el cas que s'anomena Babilònia a les ciutats de Roma i de Constantinoble.

Així doncs, Babilònia donaria peu al mite de la Torre de Babel, i la decadència de Babilònia representaria la multiplicació de nacions del Món, que tendrien a la seva lluita i a la seva autodestrucció, amb l'aparició de múltiples llengües que s'haurien implantat -segons la Nova

²⁸ Nota de l'autor: 33 són també els anys ideals que representa es té al Yanna, el Paradís de l'Islam.

Cronologia- a partir del segle XVI (Fomenko *et al.*, 2005k) (Fomenko *et al.*, 2005l) (Fomenko *et al.*, 2005k). ⁽²⁹⁾

La Nova Cronologia equipara la Torre de Babel amb la piràmide de Gizeh i amb els famosos laberints subterranis de Moscou fets al segle XVI. La descripció apocalíptica de la construcció de la "Nova Jerusalem" que es transcriu a l'Apocalipsi es correspondria amb la descripció de la construcció posterior del Kremlin (l'origen de l'actual Moscou) feta al segle XVI (amb la seva famosa muralla) i no al segle XIV com narra la Història Oficial (Fomenko *et al.*, 2005k). Els Tsars l'haurien volgut erigir com a un projecte de reconstrucció de l'Imperi que no hauria arribat a bon port, després de l'ocupació de la dinastia intrusa dels Romanov als inicis del segle XVII. Segons la Nova Cronologia la història oficial de Rússia hauria estat una falsificació flagrant ordida per una sèrie d'erudits alemanys per legitimar la usurpació de la dinastia Romanov, que serien els Tsars entre els segles XVII i XX (Fomenko *et al.*, 2005f). ⁽³⁰⁾

Arribat a aquest punt de l'exposició de les arrels cristianes en la Nova Cronologia és quan es presenta l'origen del mite de Jesús. Segons la Nova Cronologia Jesús fou originat sobre un personatge real, Andrònic Comnè, mort per una revolta i una traïció a Crisòpolis (al Bòsfor) el 1185, després d'haver-se posat al costat dels pobres i d'haver enaltit la gelosia dels feudalistes, en una etapa de forta inestabilitat en el poder. Crisòpolis és actualment un barri d'Istanbul, considerat part de l'antiga Constantinoble.

L'Emperador Romà Andrònic I Comnè (1118-1185) ocupà el poder de l'Imperi després d'haver lluitat i condemnat els seus contrincants, lluitant contra la seva pròpia família. Però en aquella època el creixement de l'Imperi entrà en col·lapse i els abusos a la població foren comuns, generant greus conseqüències, com la marginació, la pobresa i moltes malalties. S'impulsaren hospitals, i l'emperador establí els límits que no es podien superar, definint allò de "al Cèsar el què és del Cèsar", però això provocà la traïció dels grans feudataris amb interessos creats dins l'Imperi. Aquests s'organitzaren i revoltaren a la població. Andrònic (oficialment) fou capturat, acusat i condemnat a ser martiritzat en públic, després d'haver impulsat l'ajuda als necessitats, i d'haver-se vestit amb roba senzilla. Durant tres dies fou martiritzat per la seva pròpia gent, torturat brutalment, lligat pels peus. La crònica oficial diu que no es va queixar, i que només va dir: "Apiadeu-vos de mi, Senyor, perquè heu d'estavellar una canya ja trencada".

Segons la Nova Cronologia, la mort de l'Emperador Andrònic Comnè generaria gran commoció a l'Imperi i a l'Església Romana, que aleshores es considerava un capital (simbòlic) comú, i s'iniciaria la seva llegenda, que acabaria esdevenint el mite del Crist Jesús. Andrònic fou mort després de ser acusat de traïció a Crisòpolis, i martiritzat cruelment a Yoros, una ciutat ara en runes que es trobava prop de Crisòpolis, la capital de l'Imperi. El seu martiri acabaria narrant la Passió de Crist i la Bíblia transformaria Yoros en Jerusalem. Segons la Nova Cronologia la Jerusalem actual, en canvi, hauria estat construïda posteriorment, probablement a partir del segle XVI, fent el temple del Sant Sepulcre actual l'any 1810 (Fomenko *et al.*, 2008a).

Així mateix, segons la Nova Cronologia, el Temple de Salomó (situat històricament a la Jerusalem Palestina) es trobaria a Constantinoble, on es troba l'església de Santa Sofia, que

²⁹ Nota de l'autor: l'Alcorà equipara Babel (Babilònia) amb les grans edificacions que foren destruïdes per aquells que es varen extraviar, i la Bíblia crearia el mite de la Torre de Babel, anant més enllà.

³⁰ Nota de l'autor: De la mateixa manera, Babilònia podria revelar, d'acord amb la Bíblia, a la ciutat d'El Caire, on es troben les tres piràmides de Gizeh i on es podria fer referència a la Torre de Babel.

s'hauria edificat al segle XVI en honor al soldà Solimà el Magnífic (1494-1566) (Fomenko *et al.*, 2005k).

Més endavant, els esdeveniments citats serien distorsionats amb el relat de les Croades, escrits amb la intenció d'enaltir els monarques europeus i la seva noblesa fidel (Fomenko *et al.*, 2005g) (Fomenko *et al.*, 2008a) (Fomenko *et al.*, 2008b) (Fomenko *et al.*, 2011a).

La Primera Croada (oficialment entre els anys 1096 i 1099), però, seria un relat que ocultaria aquesta gesta, traslladant els fets cent anys enrere de forma deliberada per ocultar-ne les traces, i situant els fets de Crisòpolis i Yoros a Jerusalem, que encara no existia (només era un poblet, i no es deia Jerusalem). Amb el temps es crearia el mite de Jerusalem i el Nou Testament usurparia, d'aquesta manera, uns fets que realment van ocórrer a Yoros, a tocar de Crisòpolis, a l'estret del Bòsfor. Resultat d'aquest desafiament al poder establert, al llarg del segle XIII tingué lloc una "guerra mundial" on el conjunt de les anomenades Croades Cristianes, altrament, amagaria la veritable lluita pel domini de l'Imperi que va tenir lloc aleshores (Fomenko *et al.*, 2005g). Segons la Nova Cronologia la Quarta Croada de l'any 1204, que (oficialment) representa l'inici de l'Imperi Llatí (Romà) de Constantinoble, seria el reflex de la Batalla de Troia, situada als segles XII-XIII aC., i de múltiples grans batalles narrades en la Història Oficial, que en realitat representaria la venjança per l'ocupació intrusa de la dinastia que hauria mort l'emperador Andrònic Comnè (1118-1185) (Fomenko *et al.*, 2008b). Aquest episodi ha estat batejat en la Història Medieval com l'inici de l'Imperi Llatí de Constantinoble, ressaltant la seva naturalesa Cristiana (i Catòlica).

Tanmateix, en aquesta Primera Croada no hi participarien els anglesos, tot i la presència dels anglesos en la segona i la tercera Croada, que enllacen amb el llegendari Robin Hood. L'heroi anglès medieval lluità per defensar l'autoritat del Rei Ricard Cor de Lleó (oficialment Rei entre els anys 1189 i 1199), que hauria anat a Terra Santa en motiu de la Tercera Croada (oficialment entre 1189 i 1192) i se l'hauria donat per mort. Però l'activitat dels anglesos en les Croades Cristianes seria poc rellevant. De fet, la Nova Cronologia, d'acord amb l'anàlisi de la Història d'Anglaterra fins a principis del segle XVII, conclou que el nom d'Anglaterra prové de la dinastia bizantina dels Àngels (1185-1204 dC.). És a dir, que els monarques anglesos serien descendents de la família dels emperadors bizantins que haurien estat els responsables de la cruel mort d'Andrònic Comnè (Fomenko *et al.*, 2005g).

Oficialment, la Història Oficial situa a la Quarta Croada (1202-1204) a Constantinoble, no a Jerusalem (Palestina), i els Croats haurien envaït i saquejat la ciutat fins a vèncer al darrer dels Àngels. Oficialment es diu que fou degut al fet que els bizantins es van negar a participar-hi, però segons la Nova Cronologia aquesta Croada hauria estat en realitat una resposta a la mort d'Andrònic. Es més, l'èxit de la batalla s'hauria reflectit en la famosa Batalla de Troia, entre moltes altres. ⁽³¹⁾

³¹ Nota de l'autor: La Primera Croada també tindria un episodi a Constantinoble, a càrrec de Raimon de Sant Geli (o de Saint-Gilles), el Comte de Tolosa que era també el germanastre del Comte de Barcelona, Berenguer Ramon II, mort a Jerusalem en motiu de la Primera Croada després d'haver cedit els títols comtals al seu germanastre i d'haver abraçat la castedat. En aquest cas, Raimon de Sant Geli (oficialment) hauria ocupat en un inici Constantinoble, però acabaria lluitant al costat de l'emperador bizantí, Aleix I (1056-1118). Per tant, la primera i la quarta croada, que la Història situa a Constantinoble, serien un reflex de la mateixa croada, amb la finalitat de fer restituir l'autoritat legítima de l'autoritat a l'Imperi.

Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (2ª part)

Recapitulant, d'acord amb les evidències astronòmiques i les nombroses duplicitats històriques que la Nova Cronologia ha analitzat, es situarien els fets bíblics del segle I (Jesús) als segles XI-XII, i la Història Antiga seria una recreació, un reflex dels fets de l'Edat Mitjana. Per exemple, l'Antiga Grècia es traslladaria 1.800 anys enrere i es faria referència a la Grècia Medieval dels segles XII i XVI (Fomenko *et al.*, 2005c). Com a curiositat, un fet històric traslladat a l'Antiga Grècia es correspondria amb un episodi medieval protagonitzat per catalans. Les famoses lluites entre els espartans i els atenesos farien referència a les lluites entre els catalans i els navarresos a finals del segle XIV, pels dominis hel·lènics, en els temps en què es celebrarien els Jocs Olímpics (Fomenko *et al.*, 2005c) (Fomenko *et al.*, 2012).

Segons la Nova Cronologia, doncs, els evangelis s'originarien tots ells a partir d'aleshores, en un moviment capitalitzat pel Cristianisme Apostòlic que impulsaria el mite i la devoció de Crist. Per això n'hi ha tants de contradictoris. Mostren l'evolució del pols per imposar un Relat Sagrat al voltant del mite de Crist (sobre la figura real de l'emperador Andrònic Comnè), que s'acabaria imposant com el relat de referència a l'Imperi. En aquest procés, Roma, tant la Roma italiana com la "Nova Roma" -Constantinoble- apareixerien, després d'un procés d'implantació del domini dels Tsars/Khans (als voltants de l'any 1380).

A l'any 1380 tindria lloc una gran batalla, iniciant el camí de la Roma italiana i la seva capitalitat compartida amb la "Nova Roma", a Constantinoble, que seria la principal. En aquesta època hauria tingut lloc l'expansió cap a Àsia. Al capdavant de l'Imperi s'hi situaria un Tsar (o Khan), un "autòcrata" amb poder absolut vinculat (oficialment) al Principat de Vladímir-Súzdal rus, que (oficialment) esdevindria el Gran Ducat de Moscou. Es situaria la nova capital del govern administratiu de l'Imperi a Yaroslavl, i juntament amb altres ciutats esdevindrien el centre de la seva activitat (ciutats com Rostov, Kostroma, Pereyasavl, Mologa, Vladimir i Súzdal). Durant aquest període s'impulsaria el que es coneix (oficialment) com l'Imperi Mongol, amb el que s'ocuparia tot Euràsia (que inclouria Europa). El Món seria també conegut com Israel (Fomenko *et al.*, 2012). ⁽³²⁾

D'acord amb la Nova Cronologia, seria en aquest moment que tindria lloc la seva primera expansió global, abraçant el nord d'Àfrica, Europa, Àsia i una part important d'Amèrica, on Yoros (la Jerusalem del Bòsfor) hauria estat el centre espiritual i religiós, mentre que el domini polític i militar es trobaria a Vladímir-Súzdal. En aquests episodis haurien tingut lloc les arrels de Rússia, on Yaroslavl (a uns 250 km de Moscou) es mantindria al seu capdavant fins a la construcció del Kremlin a Moscou, que hauria tingut lloc al segle XVI i no al segle XIV com diu la Història Oficial. En canvi, la Història Oficial traslladaria aquests esdeveniments mil anys enrere, amb les incursions d'Àtila (segle V) que arribarien fins als famosos Camps Catalàunics, oficialment localitzats en l'actual Xampanya francesa, i convertint a Àtila en un enemic de la Roma Cristiana.

A l'Europa Occidental, doncs, el procés històric durant l'Edat Mitjana hauria estat molt diferent a l'oficial. Entre els segles XIII i XIV hauria tingut lloc la implantació europea de l'Imperi, on les seves arrels (oficialment) fenícies de les colònies a Sicília, al Nord d'Àfrica i a la península

³² Nota de l'autor: Israel, d'acord amb aquest plantejament, podria significar "la terra del Senyor, Ra" (Is Ra El), així com una macla entre els déus Isis, Ra i El. El seria el nom de Déu comú en totes les grans religions dels antics sumeris, i es referiria sempre al "Senyor".

Ibèrica, juntament amb l'expansió veneciana al nord d'Itàlia, donarien lloc a les ciutats principals que liderarien la seva activitat al llarg de l'Edat Mitjana. ⁽³³⁾

En aquesta època Florència esdevindria la capital de l'Europa Occidental, i sota el mantell dels etruscos (l'origen oficial dels romans) s'ocultaria la seva veritable procedència, ja que el seu nom significaria "els russos". Les similituds entre la llengua considerada etrusca i les llengües eslaves corroborarien aquesta equivalència. En aquests moments les capitals de Roma -la italiana i la bizantina (la "Nova Roma", és a dir Constantinoble)- no existirien encara. No seria fins el 1380 que tindria lloc la seva doble fundació, com a resultat del desenllaç de la Batalla de Kulikov, l'any 1380, justament quan s'acabava d'imposar a l'Imperi el Cristianisme Apostòlic, com a religió de l'Estat. Aquesta batalla (oficialment) representa una gran victòria del Gran Príncep de Moscou sobre els Tàrtars i els Mongols, però segons la Nova Cronologia representaria l'expansió de l'Imperi fins a l'ocupació de tota Euràsia, i coincidiria amb la implantació de dues grans capitals a l'Oest d'Euràsia, que serien la Roma italiana i la "Nova Roma" bizantina, Constantinoble. En aquest sentit, el Tsar-Khan Dmitry Donskoy (1350-1389) es correspondria amb el gran Constantí del segle IV, a qui la Història Oficial fa el protagonista de la fundació de Constantinoble i de la implantació del Cristianisme dins l'Imperi Romà.

Així doncs, la història (oficial) de la fundació de la Roma italiana tindria també una arrel en el gran Imperi que s'establia per tota Euràsia, però lluny d'Itàlia. El seu origen mític -de Ròmul i Rem- seria un reflex dels germans Georgiy i Ivan Danilovich, que corresponen (oficialment) a dos germans que al segle XIV foren els Prínceps de Moscou. La Història Oficial, reescrita des d'Europa Occidental als segles XVI-XVII, els convertiria en els fundadors de Roma, mentre que la Nova Cronologia els assimila als fundadors del gran Imperi Romà, on el primer es correspondria a les arrels del primer Gran Khan (els *Juanjuan*) i el segon a Batu-Khan (1227-1255), el Gran Khan mongol del segle XIII. El Gran Khan, oficialment, es coneix que prové de les tribus Jou-Jan, o altrament dites *Juanjuan*, i es situen al segle IV, coincidint amb la implantació (oficial) del Cristianisme dins de l'Imperi Romà, també al segle IV. Segons la Nova Cronologia un altre dels seus reflexos seria el personatge de Joan Baptista, qui hauria beneït a Jesús Crist. Així mateix, Batu-Khan esdevindria un doble significat: el Vaticà i el propi Jesús, on Joan Baptista simbolitzaria l'origen del Cristianisme i Jesús seria el seu successor, el seu màxim representant. D'aquesta manera, la Nova Cronologia equipara a Jesús i a Joan amb els germans Ròmul i Rem, fills de la lloba etrusca fundadors de Roma. Tots dos haurien estat els encarregats de fundar Roma, però només Ròmul la fundaria, essent-ne el primer Rei. ⁽³⁴⁾

Sota un turó que els etruscos (russos) anomenarien Batu-Khan es situaria el primer temple -que donaria peu a l'Església de Sant Pere del Vaticà- i la Roma italiana. El Batu-Khan (Vaticà), seria el símbol de l'expansió de l'Imperi de Crist, i el símbol de la lloba representaria el vigor del seu poder. ⁽³⁵⁾

³³ Nota: és de ressaltar que, oficialment, durant el segle XIV va tenir lloc la institucionalització del Principat de Catalunya, el 1359, paral·lelament a la del Principat de Vladímir-Súzdal rus, l'epicentre principal de l'Imperi d'aleshores segons la Nova Cronologia.

³⁴ Nota: tradicionalment, els arqueòlegs han identificat a la lloba com una obra etrusca del segle V abans de Crist, si bé els dos germans que en beuen la llet es deia que eren del Renaixement. Doncs bé, l'any 2012 es feu públic que -fetes unes proves d'espectrometria de massa- es data entre els segles XI i XII, mentre que els dos germans es posaren a l'any 1941. Els responsables que la custodien ara diuen que es tracta d'una còpia d'un original etrusc.

³⁵ Nota: just en aquesta època, al voltant de 1380, la Història Oficial trasllada els papes d'Avinyó a la Roma italiana.

És a dir, la Nova Cronologia situa les fundacions de la Roma italiana i la Nova Roma de Constantinoble al voltant de l'any 1380, després de la consolidació del poder del gran Tsar/Khan. La primera s'hauria fundat a l'empara de Florència, convertida en una capital a l'Europa Occidental, on la Roma italiana seria el centre de govern de l'Emperador, mentre que la nova capital, la Nova Roma, Constantinoble, situada a 30 kilòmetres de Yoros -el centre religiós i espiritual- es convertiria en la capital principal (Fomenko *et al.*, 2012).

Així mateix, entre els segles XIV i XIV, diversos problemes resultants d'una expansió excepcional alterarien la seva estabilitat. Degut a les grans migracions humanes que van tenir lloc la pesta atacà a tota Europa i a l'Orient Mitjà, creant gran desolació i terror. Sobre aquest episodi la Nova Cronologia situa l'origen dels mites de Noè i de Moisès. Representarien la superació d'una situació anterior decadent, i els relaciona amb l'ocupació otomana de Constantinoble. Altrament, aquest episodi esdevindria els mites de Mahoma i del Judici Final, el relat de fons de l'Alcorà. Mahoma i Moisès es correspondrien amb Mehmed II el Conqueridor (1432-1481), qui va conquerir l'any 1453 Constantinoble, mentre que la decadència del Món que precedí "la seva inundació" en temps de Noé, així com el Judici Final, simbolitzarien la cruenta campanya que es va dur a terme per posar fi a la pesta i la condemna dels mals usos sexuals de l'època, on justos i pecadors es van haver de sacrificar.

D'aquesta manera, va aparèixer l'Alcorà i el Judici Final, fet que acabaria inspirant la profecia bíblica de l'Apocalipsi, on es mostraria la decadència i destrucció de Babilònia, que en aquest cas es correspondria amb Constantinoble (Fomenko *et al.*, 2005). Altrament, el culte a la Kaaba de La Meca, que conté una pedra negra d'origen meteòric (segons diu l'Alcorà), es correspondria amb el culte a un meteorit que hauria caigut a Yaroslavl l'any 1421, documentat segons unes investigacions arqueològiques i present a les cròniques russes. Aquest episodi s'hauria pogut contemplar arreu, i les seves pedres serien objecte de devoció, com una senyal de Déu. D'aquesta manera, el relat estaria també present a les cròniques de la Història Antiga, en la caiguda d'un "escut de ferro" de Plutarc (Antiga Roma), així com en l'Antic Testament, amb l'ascensió al cel del Profeta Elies en un "carro de foc", entre d'altres referències analitzades en la Nova Cronologia.

Els Otomans, que s'haurien revelat davant d'una situació altament violenta, haurien ocupat Constantinoble, i iniciarien el seu procés de creixement i expansió dels seus dominis aleshores. Mitificarien al seu gran conqueridor Mehmed, que convertirien en Mahoma, i adaptarien les Sagrades Escriures fins aleshores esteses al relat de l'Alcorà, al llarg dels segles XV-XVII. El seu relat es concebria amb la vocació d'unir les dos grans tradicions que s'havien distanciat, el Cristianisme, el Judaisme i l'Islam. Dels tres grans llibres sagrats és l'únic que manifesta aquesta intenció en tota la seva obra, reconeixent les seves arrels jueves i cristianes, resultat de l'evolució del mateix "Llibre" (García, 2013). Així mateix, tot i aquesta manifesta vocació en unificar l'Imperi, el seu resultat seria una lluita intensa, un distanciament i un posterior desafiament que acabarien imposant un relat complementari als Textos Sagrats: el Nou Testament, que d'acord amb la Nova Cronologia seria obra d'Erasme de Rotterdam. La seva redacció hauria estat posterior al relat de l'Apocalipsi bíblic, que actualment ocupa el darrer capítol de la Bíblia, però hauria estat el primer en escriure's, l'any 1486. ⁽³⁶⁾

És a dir, de dues tradicions distanciades, enfrontades sobre l'autoritat de Crist, s'erigiria una de nova, l'Islam, que en el seu origen es comprendria també cristià. En canvi, des d'Europa es

³⁶ Nota: la determinació de l'any ve donada per la interpretació del zodíac que s'hi transcriu de forma simbòlica, d'acord amb les reflexions apuntades anteriorment.

desenvoluparia un relat alternatiu, la Bíblia i el Nou Testament. Amb aquest relat es voldria imposar, definitivament, al (Jesús) Crist que els Otomans haurien santificat, però no l'haurien convertit en un Fill de Déu. D'aquesta manera, un nou Cristianisme obviaria la figura de Mahoma, i es consolidaria el distanciament entre el poble jueu, que seria acusat de no haver cregut amb ell. La Bíblia i l'Alcorà s'escriurien en paral·lel.

L'Alcorà hauria iniciat aquest allunyament amb els Jueus, als que acusarien d'obstaculitzar el camí de Déu, però també negaria la crucifixió de Crist. De fet, mostra a Jesús com a un "Missatger de Déu" i de la "Seva paraula", un esperit creat per "Ell" (el Déu El), reforçat per l'"Esperit Sant", però ressalta que Déu és una única divinitat, i no una part d'una "Trinitat". És a dir, nega la Trinitat, i considera que la veritat és que només hi ha una sola divinitat. D'acord amb la creença islàmica Jesús no morí a la creu, sinó que fou elevat "als cels", des d'on "baixarà al final dels temps", i serà aleshores quan morirà (amb un relat similar al de l'Apocalipsi bíblic, que també espera el retorn de Jesús, però amb matisos). Per tant, el mite del Crist crucificat i el relat dels Apòstols ja s'haurien normalitzat al voltant de la comunitat cristiana, que s'hauria allunyat de la comunitat jueva al voltant del Cristianisme Apostòlic.

És a dir, l'Alcorà critica als Jueus per la seva supèrbia negant la veritat de Jesús i als Cristians pel fet que l'equiparessin a Déu, convertint-lo en el Messies, quan el seu veritable ensenyament hauria estat adorar a Déu, l'única divinitat, i l'anunci de la vinguda de Mahoma. De fet, critica les seves pròpies disputes, entre Jueus i Cristians, i mostra a Mahoma com el model a seguir. Així mateix, l'Alcorà indica que qui hagi tingut fe en Déu i hagi actuat correctament, ja siguin Jueus, Cristians o Sabeus (també monoteistes), "obtindran la seva recompensa al costat del seu Senyor".⁽³⁷⁾

Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (3ª part)

Amb l'ocupació de Constantinoble per part dels Otomans (1453) l'Imperi es fragmentaria, i la Roma Italiana rebria la principal noblesa bizantina, amb la intenció de restituir la seva autoritat i combatre el desafiament otomà.⁽³⁸⁾

Així doncs, d'acord amb la Nova Cronologia la Roma Italiana capitalitzaria bona part del poder bizantí que fugiria de l'Islam, i s'iniciaria el que acabaria essent l'actual divisió fonamental entre Cristians i Musulmans. El pols de l'Imperi pel control del Món, que en aquesta època s'estava estenent per tota Àfrica, Àsia i Amèrica -en un moment on els canons esdevenien armes de gran poder- propicià l'inici d'una nova etapa on la sortida per l'Oceà Atlàntic capitalitzaria tota

³⁷ Nota: el conjunt de reflexions al voltant de la figura de Jesús són una aportació de l'autor d'aquest resum de la Nova Cronologia, amb la finalitat d'incentivar la comprensió del relat explorat en la Nova Cronologia.

³⁸ Nota: el primer Papa després de la derrota de Constantinoble seria un valencià, en Calixt III (1455-1458), de nom real Alfons Borja i Llançol, que es convertí amb papa després d'una intensa etapa diplomàtica al servei de la Corona d'Aragó, que (oficialment) l'any 1442 havia conquerit Nàpols. Per tant, d'acord amb aquestes fonts es pot plantejar la hipòtesi que, paral·lelament a la pressió otomana sobre la Roma bizantina (Constantinoble), va tenir lloc una forta pressió catalano-aragonesa sobre la Roma italiana.

l'atenció, tant de la Roma italiana com dels Otomans. Seria el moment en què l'Europa Occidental capitalitzaria bona part de l'atenció de l'Imperi. ⁽³⁹⁾

A partir d'aquest moment la lluita dins l'Imperi es traslladaria al control de l'expansió per Amèrica, on els Otomans haurien liderat el primer pas i els contraris a la seva autoritat haurien intervingut per fer-hi front des de l'Europa Occidental. Així doncs, segons la Nova Cronologia, al llarg dels segles XV i XVI el pols pel control dels oceans hauria format part d'un projecte de restitució de l'Imperi. En aquest moment s'hauria iniciat un pols pel seu control, on Castella i Portugal serien cridats per la seva apropiació des de l'Oceà Atlàntic.

L'expansió inicial liderada (oficialment) per Cristòfor Colom estaria també representada en el mite de Noé, en la mesura que al seu propi nom incorpora el símbol del "portador de Crist" (Cristòfor), el de la "colonització" (Colom), comú al relat del patriarca bíblic Noè (Fomenko *et al.*, 2005b). El relat de Noè representaria l'expansió inicial per Amèrica iniciada al segle XV des del Pacífic i, posteriorment, l'expansió des de l'Atlàntic. És a dir, segons la Nova Cronologia l'apropiació d'Amèrica hauria estat en origen obra d'un projecte comú pel control de l'Imperi, on castellans i portuguesos haurien estat cridats. Fins aleshores Castella i Portugal -segons la Nova Cronologia- eren uns territoris poc rellevants, però a partir del desafiament otomà des d'allà s'iniciaria la conquesta europea del Món. Els territoris originals de Portugal, que ha havien arribat a Àsia donant la volta per tota Àfrica, serien en la seva arrel un obra de l'Imperi, i un domini que els Otomans es voldrien fer seu (Fomenko *et al.*, 2005k). D'aquesta manera, segons la Nova Cronologia, el Tractat de Tordesillas de l'any 1494 -un tractat insòlit on el Papa autoritzava el repartiment del Món a colonitzar entre Castella i Portugal, abans de saber-ne la seva magnitud- representaria en realitat la seva posterior apropiació per part dels monarques castellans i portuguesos. ⁽⁴⁰⁾

Per tant, el mite de Cristòfor Colom ocultaria, doncs, una història molt més global, i no tindria res a veure amb el relat que se li atribueix. No seria realment una descoberta, sinó una apropiació d'una expansió anterior de l'Imperi original, per part de la Castella, que s'erigiria, juntament amb Portugal, com una nova autoritat al Món.

En aquest procés històric, la Roma italiana hauria emergit com a una alternativa a l'Imperi i Europa recolliria la seva herència per impulsar una reconstrucció de la seva legitimitat fonamental, sota l'abric de la influència Cristiana. Així mateix, aquesta situació duraria poc temps, ja que la configuració de grans exèrcits passaria a formar part del projecte principal dels monarques, aportant-los gran poder, mentre es tendia a capitalitzar la seva autoritat sota la figura d'un emperador al marge del Papa de Roma, com ho seria l'emperador Carles V d'Habsburg i/o el Tsar Ivan el Terrible, que hauria simbolitzat l'Imperi i la seva posterior fragmentació, sota l'ideal recreat del Sacre Imperi Romanogermànic, que s'hauria començat a concebre aleshores.

Sota aquest nou paradigma històric, al segle XVI s'hauria imposat una creixent absència de legitimitat fonamental i això hauria propiciat nombrosos conflictes d'interessos dins d'Europa, especialment en els entorns d'influència francesa, holandesa, anglesa i austrohúngara, mentre els

³⁹ Nota de l'autor: per això (oficialment) tots els Papes posteriors a la conquesta de Constantinoble, l'any 1453, farien de la Croada contra l'Islam el centre de les seves polítiques, impulsant, paral·lelament, l'activitat de la Santa Inquisició.

⁴⁰ Nota de l'autor: la Nova Cronologia recull el domini castellà en la gesta de la colonització d'Amèrica, però no fa referència a la Corona d'Aragó, degut a la ocultació de la seva innegable relació en el seu origen, que la Història Oficial d'Espanya ha tendit a amagar reiteradament.

dominis hispànics seguien rebent el suport de l'Imperi per establir-se a la resta del Món. Aquesta situació acabaria essent insostenible i, al voltant de mitjans del segle XVI, hauria tingut lloc una implosió general, el que es coneix com la Reforma Cristiana iniciada per Martí Luter i continuada pels Calvinistes i els Anglicans (Fomenko *et al.*, 2005k). És a dir, mitja Europa es revelaria, donant peu a la Reforma Cristiana, que s'acabaria desvinculant (oficialment) de l'autoritat del Papa de Roma. Així mateix, aquest desafiament no seria davant del Papa, sinó de l'Emperador alternatiu al soldà Otomà.

En el marc de la implantació del Cristianisme sota l'ideal de Roma, una de les seves conseqüències seria l'aparició de l'activitat de la Santa Inquisició a Europa, que la Nova Cronologia situaria a finals del segle XV i sobretot al segle XVI. A l'any 1542 abastaria la seva activitat a tota l'Europa Occidental. Les seves pràctiques es correspondrien amb les mateixes acusacions considerades "abominacions" i "costums vils" referents als habitants originaris de la terra de Canaan que narra el text bíblic, a qui els Israelites haurien aniquilat per fer-ne la seva terra promesa, tal i com es transcriu al Pentateuc (de La Torà i de l'Antic Testament). Així doncs, les Sagrades Escripures farien referència a la persecució de la Inquisició fins al segle XVII, on la seva activitat (oficial) del segle XIII (en motiu de la denominada "Croada Albigesa" contra els "Càtars") seria un reflex al passat de la seva activitat per ocultar la relació entre la persecució contra els anomenats "Hugonots" i els altrament anomenats "Càtars", tractant-se de fets contemporanis (Fomenko *et al.*, 2005k). ⁽⁴¹⁾

Així mateix, una de les aportacions més singulars de la Nova Cronologia, referent a la història d'Espanya, és la seva valoració respecte l'expulsió (o obligada conversió) dels Jueus a l'any 1492, just abans de la descoberta (oficial) d'Amèrica per part de Cristòfor Colom. Aquest episodi estaria també escrit en la Bíblia, i faria referència a la Tribu de Benjamí (una de les Dotze Tribus d'Israel) que acabaria fundant el Regne de Judea, juntament amb la Tribu de Judea. Segons la Nova Cronologia al seu rerefons es trobaria l'èxode del poble jueu en l'ocupació d'Amèrica, abans de la seva apropiació per part dels Habsburg, i la persecució de tots aquells que haurien renunciat a formar part d'aquesta missió, ordenada pel gran Emperador/Papa/Tsar/Khan, a través dels governadors hispànics. D'aquesta manera s'hauria aconseguit l'èxit de l'expedició (Fomenko *et al.*, 2012).

D'acord amb aquesta narració alternativa, la Inquisició s'hauria constituït en origen com una eina per posar fi a la difusió d'epidèmies resultat de la creixent migració dels pobles, per orde del gran Khan, creant el "Dómini Canis", els Dominics, els garants de la Inquisició, altrament coneguts com l'Orde dels Predicadors. ⁽⁴²⁾

Bona part d'aquestes epidèmies es relacionarien amb les pràctiques deshonestes sexuals i l'adulteri, que serien àmpliament estigmatitzats. Però amb el temps s'hi afegiria la pròpia persecució de la comunitat jueva que s'oposaria a formar part del projecte colonitzador d'Amèrica liderat pels governants, arribant a ser, amb el temps, un dels focus principals de les seves persecucions.

⁴¹ Nota de l'autor: la persecució dels Hugonots hauria estat de gran intensitat especialment a les terres franceses, de la mateixa manera que la persecució als Càtars també hauria tingut lloc de forma intensa especialment a les terres occitanes (a l'actual França), però també a bona part d'Europa.

⁴² Nota: la referència als "Dómini Canis" és una aportació de l'autor d'aquest resum, i podria fer referència als "gossos del Senyor", essent un símbol de la seva autoritat, que entraria en diàleg amb el tradicional argument dels pastors i les ovelles, que representarien als sacerdots (l'Església) i el poble cristià. En aquest cas, el paper dels gossos seria més contundent.

Per tant, d'acord amb la Nova Cronologia, els sacerdots egipcis escriurien les cròniques de les gestes dels grans Emperadors/Tsars/Khans en la seva expansió territorial. Però amb el temps es configuraria un llibre que renunciaria, al voltant dels segles XVI-XVII, a la seva arrel egípcia comuna. Aquesta terra hauria estat ocupada per l'Islam, que dominaria l'antiga capital de l'Imperi, Constantinoble, des del 1453. El poble jueu, provinent d'Egipte, hauria edificat la seva pròpia crònica entenent-se a sí mateixos com els veritables impulsors de l'Imperi que, resultat del desafiament otomà, l'hauria compilada amb la intenció d'establir la seva màxima autoritat. Aquest seria l'origen comú de les tres grans religions monoteistes: l'Islam, el Cristianisme i el Judaisme. Totes elles haurien esborrat l'autoritat dels Faraons, l'arrel original, per considerar-la superada, després d'haver-se obligat als Mamelucs, els guardians d'Egipte i la seva simbologia, a la seva supeditació a l'autoritat àrab. Així mateix, la figura del Crist (el mite d'Andrònic Comnè), considerat el Messies pels Cristians, un profeta menor pels Jueus, i un Missatger de Déu anunciador de la vinguda del darrer Profeta -Mahoma- pels Musulmans, dividiria les Sagrades Escriures. Aquest episodi tindria lloc després de l'expansió dels Evangelis, en les seves diferents versions ja esteses pel Món conegut. L'Alcorà s'hauria escrit per mostrar la seva autoritat fent referència a la màxima del Judici Final, mentre que els Cristians escriurien l'Apocalipsi, una profecia alternativa sobre el Judici Final, per combatre a l'Islam, convertint Babilònia (El Caire y/o Constantinoble) en l'objecte del seu rebuig. Compilarien els textos dels Apòstols que consideraren més adients per impulsar el Cristianisme amb el relat del Nou Testament, i després incorporarien el relat de l'Antic Testament, sobre un mateix text: el símbol del Déu comú, transformant els grans Inquisidors en els Jueus, els Jueus que no s'haurien volgut sotmetre a aquest projecte renovat.

Aquestes pràctiques anirien acompanyades de la difusió del Cristianisme Apostòlic com a religió, però donarien peu al desmantellament progressiu (inevitable) de la seva autoritat territorial. Fins aleshores aquesta autoritat hauria estat capitalitzada sota la figura de l'Emperador/Papa de Roma. Paral·lelament, hauria tingut lloc la ruptura amb l'Església Ortodoxa Cristiana i el conjunt de les seves tradicions. Així mateix, en aquest procés la comunitat hebrea que s'hi resistí, els que mantingueren la seva tradició jueva -que fins aleshores hauria liderat gran part del control simbòlic i financer de l'Imperi- es refugiaria en diferents estructures de poder sense renunciar al seu control financer, una situació que li va permetre persistir mentre custodiava les seves pròpies tradicions sota un escrupolós control, estenent-se arreu del Món.

Paral·lelament, des d'Itàlia, a partir de la influència florentina i la posterior capitalització del poder a Roma, amb el suport dels Mèdici i la complicitat de la resta de regnes cristians, s'iniciaria la reconstrucció de la Història i la redacció de la Bíblia, com a nous referents de la legitimitat fonamental del poder recentment establert.

Els florentins iniciarien la recreació dels mites de la Grècia i la Roma clàssiques, (oficialment) a partir del segle XV, però la seva activitat més intensa hauria tingut lloc al segle XVI, conjuntament amb l'elaboració de les Sagrades Escriures i la Cronologia Oficial que haurien estat tutelades per la Companyia de Jesús (Fomenko *et al.*, 2005c). A la nova ciutat de Roma, inicialment, es mantindrien les seves arrels hebrees egípcies però es renunciaria a la seva vocació original pagana, vinculada al poder i a l'ostentació de la ciutat, que hauria estat la Roma clàssica que avui es pot contemplar des de les seves runes. Així mateix, els tretze obeliscs egipcis de Roma serien un reflex del pla de la seva urbanització intensa als segles XVI-XVII, que en origen no amagaria la seva arrel egípcia.

Imatge 2.

Imatge de la Plaça de Sant Pere del Vaticà, edificada al segle XVI

El Papa administraria grans poders polítics i influiria en els grans exèrcits internacionals amb la intenció d'imposar, amb el suport de la Santa Inquisició i de la Companyia de Jesús, el retorn a la seva unitat original. Sota aquest escenari, la Santa Inquisició i la Companyia de Jesús, respectivament, impulsarien el control actiu i passiu de les consciències, mantenint el control del coneixement, del pensament i de la societat de les societats catòliques de forma intensa fins al segle XVIII. En aquest moment ja s'hauria acomplert la seva missió principal, la ruptura amb el passat recent.

Resultat d'aquest pols, inicialment s'impulsarien de forma excepcional la Roma italiana i el Kremlin (Moscou), al segle XVI, com a capitals alternatives a l'Imperi (cristià) de Constantinoble (Istanbul), fent del món musulmà el seu principal adversari. Paral·lelament, es desvincularia l'Horda russa de l'Imperi mongol. Al llarg dels segles XVI-XVII s'imposaria el domini de la Roma italiana a tota l'Europa cristiana, sota l'autoritat de les repúbliques italianes i els Habsburg, després de nombrosos concilis eclesiàstics, capitalitzant en origen la colonització del Món a través de les portes atlàntiques liderades per Castella i Portugal, mentre França seguia el seu particular procés d'assimilació del Catolicisme (Fomenko *et al.*, 2005k).

A efectes artístics, a través d'una anàlisi de l'arquitectura i l'escultura relacionada, l'art renaixentista apareixeria com la continuació de l'arquitectura d'arrel bizantina i egípcia, mentre que el model gòtic s'hauria implantat sota un ideal cristià renovat i hauria aparegut en una etapa avançada de l'arquitectura monumental, utilitzant una tecnologia més avançada sota un ideal cristià propi. És a dir, l'obra escultòrica i arquitectònica que s'atribueix a l'Antiga Roma es referiria a unes construccions dels segles XIV-XV, representatives dels símbols del poder polític i religiós, amb la seva iconografia relacionada, que enllaçaria directament amb la producció identificada amb el Renaixement d'arrel italiana, que es cenyiria a la seva vocació religiosa i s'iniciaria als segles XV i XVI. En aquest moment s'abandonaria tot allò que representaria l'antic Imperi, que seria superat. Al seu lloc, en el cas de Roma, s'edificaria el complex de Sant Pere del Vaticà al llarg dels segles XVI i XVII.

Així doncs, a partir del segle XVI l'Imperi patiria una implosió que s'estendria al llarg d'un segle i mig altament convuls, on amb el temps apareixerien els emperadors de la Xina i del Japó, els Zars, els Califes i les Monarquies europees (Fomenko *et al.*, 2005e). L'anomenada Guerra dels 80 anys (1568-1648), que acabaria amb la Pau de Westfàlia de 1648 en seria el reflex dels seus

principals episodis. Paral·lelament, s'impulsarien les llengües nacionals i les llegendes de l'origen de les nacions, algunes d'elles envoltades de figures gairebé mitològiques, com el mag Merlí, Lancelot o fins i tot el Conte del Grial (De Troyes, 1999). Així mateix, William Shakespeare (1564-1616) reflectiria a les seves obres part del trasllat de la Història Real a la Història Oficial en obres com Hamlet (que seria un reflex d'Andrònic Comnè i Joan Baptista), el Rei Lear (el Tsar Ivan el Terrible), Timó d'Atenes (Judes Iscariot) o el Rei Makbeth (Herodes) (Fomenko *et al.*, 2011b).

Els jesuïtes apareixerien al segle XVI i unificarien els interessos monàrquics de la influència catòlica per reescriure la Cronologia de la Història, respectant els interessos de les noves estructures estatals emergents. ⁽⁴³⁾

Per erigir les noves legitimitats monàrquiques, al voltant de les seves estructures estatals, s'imposaria la manipulació del passat a gran escala, traslladant mil anys enrere el mite de Jesús, per reconstruir una història gloriosa de Roma i de Carlemany, on la història de Carlemany seria una recreació feta per satisfer al Rei de França. Paral·lelament, l'hegemonia de l'Europa Occidental, co-liderada aleshores des de Roma, hauria escrit la història del Sacre Imperi Romanogermànic, desvinculant-lo de l'Horda Russa i del gran Tsar-Khan, amb la finalitat de justificar l'apropiació d'Amèrica per part dels Habsburg, que haurien impulsat aquest procés.

Una de les seves recreacions seria la figura de l'emperador Carles V (1500-1588) (una icona de l'Imperi Espanyol), que simbolitzaria un projecte d'unificació de l'Imperi des de l'Europa Occidental, essent un reflex d'Ivan el Terrible, amb el que s'haurien trencar les relacions. Així mateix, en el marc de la reconstrucció de la Història global, Ivan el Terrible s'hauria reflectit també en els personatges de l'Emperador Frederic I Barba-roja (1122-1190), una icona del Sacre Imperi Romanogermànic; de l'Emperador Carlemany (768-814), una icona del Regne de França; i del bíblic Nabucodonsor II (630-562 aC.), una icona bíblica de la Babilònia mesopotàmica.

En canvi, l'ocupació d'Amèrica Central (de l'Imperi Asteca), feta per Hernán Cortés (1518-1521), seria un reflex del cosac Iermak Timoféievitx (1532/1542-1585) (Ермак Тимофеевич), famós per la seva conquesta de Sibèria en temps d'Ivan el Terrible. Per tant, l'expansió per Sibèria seria una recreació feta a posteriori, ja que ja hauria estat ocupada pel Tsar-Khan, i la llegenda d'Hernán Cortés hauria ocultat, realment, l'expansió de l'Horda Russa fins a Amèrica Central (des d'Ibèria), abans de la seva apropiació per part dels castellans. La llegenda de la conquesta de Mèxic (1519-1523) sota el comandament d'Hernán Cortés seria publicada l'any 1632, essent atribuïda a Bernal Díaz del Castillo (1495-1584), un conqueridor d'Amèrica que hauria acompanyat a Cortés. És a dir, es faria pública més d'un segle després, i precisament a l'any 1636 s'acabaria la crònica de la gesta respectiva de Iermak Timoféievitx, per part de Sava Yefimov, que hauria conquerit (oficialment) Sibèria entre els 1581 i 1584. Els paral·lelismes entre les respectives gestes, així com la confluència cronològica de les respectives cròniques, on Sava Yefimov afirmaria també que hauria viscut de primera ma la conquesta, serien el reflex de les seves manipulacions per ocultar l'encontre -des d'Orient i des d'Occident- a l'Amèrica Central (Fomenko *et al.*, 2009) (Fomenko *et al.*, 2012).

Al voltant d'aquests mites s'ocultaria, doncs, la fragmentació definitiva de l'Imperi, en el marc d'una reconstrucció global de la Història de l'expansió per Amèrica. De fet, segons la Nova

⁴³ Nota de l'autor: Paral·lelament, aquesta nova situació situà les monarquies d'Europa en franca competència, impulsant l'esclavatge a gran escala i el genocidi cultural de les cultures indígenes a Amèrica (De Las Casas, 2013) (Todorov, 2010), així com a l'Àfrica i a bona part d'Àsia.

Cronologia, l'Horda Russa es fragmentaria en les següents llegendes històriques, en base dels Tsars-Khans dels anys 1276-1600 (Fomenko *et al.*, 2012) (Fomenko *et al.*, 2005j):

- 1) L'Antiga Història de Rússia dels segles X-XIII dC.
- 2) L'imperi dels Habsburg del 1273 al 1600.
- 3) El Sacre Imperi Romà (germànic) dels segles X-XIII dC.
- 4) L'Antic Regne d'Israel, segons la Bíblia.
- 5) L'Antic Regne de Judà, segons la Bíblia.
- 6) El Tercer Imperi Romà dels segles III-VI dC.
- 7) El Segon Imperi Romà dels segles I-III dC.
- 8) El Tsar de Roma = El Primer Imperi Romà dels segles VIII-VI aC.
- 9) L'Imperi Bizantí dels anys 330-553 i la primera meitat del Primer Imperi Bizantí dels anys 553-700.
- 10) La primera meitat de l'Imperi Bizantí dels anys 830-980.
- 11) La primera meitat del Tercer Imperi Bizantí dels anys 1150-1300.
- 12) La Història de l'Anglaterra medieval dels anys 400-1327.
- 13) L'Imperi Carolingi dels anys 680-890.

És a dir, segons la Nova Cronologia la Història real hauria estat reescrita en múltiples històries, que tendrien, totes elles, a reflectir la nova autoritat de l'Europa Occidental. Així mateix, aquesta Història no s'hauria començat a escriure fins la segona meitat del segle XVI. Fins aleshores la lluita principal hauria estat combatre la Reforma Cristiana, la rebel·lió europea contra l'autoritat del gran Tsar-Khan, Ivan el Terrible (Fomenko *et al.*, 2005k).

Un dels seus reflexos, segons la Nova Cronologia, seria el famós Duc d'Alba, Álvarez de Toledo, que seria un gran Duc al servei de la Rússia Blanca (Belorússia). Es convertiria la denominació de "blanc" (Belo) amb la "Alba", on "Álvarez" representaria el "Blanc Rus". El Duc d'Alba referit és recordat en la memòria holandesa pel terror que arribà a crear a les seves terres, on la Inquisició hi va actuar de la forma més punyent essent-ne (oficialment) el governador entre els anys 1567-1573. ⁽⁴⁴⁾

Altrament, el conflicte obert per la instauració d'un Imperi global s'embolcallaria amb el mite de la "descoberta" d'Amèrica per part de Cristòfor Colom, tractant-se d'una recreació per imposar l'autoritat castellana, que s'hauria volgut erigir com el principal garant de l'evangelització catòlica (universal).

Resultat de múltiples desafiaments polítics i religiosos -els símbols de les principals autoritats de l'Imperi en crisi- s'hauria iniciat la crònica dels clàssics grecs i romans que acabarien integrant-se en una Cronologia artificial de la Història i unes Sagrades Escripures al llarg dels segles XVI-XVII. Però aquestes cròniques encara havien d'escriure una gran obra: la història dels Papes de Roma i la dels Sants Cristians, que a partir d'aleshores s'imposarien en els dominis catòlics. Segons la Nova Cronologia l'Orde Benedictina, instal·lada tradicionalment a Europa Occidental, seria l'encarregada d'escriure la història dels Papes de Roma, amb un total de 400 volums publicats. En canvi, la vida dels Sants cristians seria obra de la Companyia de Jesús. Aquestes dues darreres grans aportacions a la consciència col·lectiva del Cristianisme haurien estat escrites principalment al voltant dels segles XVII i XVIII. Val a dir que el fundador (oficial) de l'Orde Benedictina, Sant Benet de Núrsia, fou nomenat Pare d'Europa i Patró

⁴⁴ Nota de l'autor: com a reflex de l'equivalència entre el mot "blanc" i "alba", val a dir que l'alba és com es coneix la tradicional vestimenta litúrgica dels representants de les esglésies catòlica i anglicana.

d'Occident el 1964 pel Papa de Roma, convertint-se en un símbol de totes les Esglésies Cristianes. ⁽⁴⁵⁾

D'aquesta manera, entre els segles XVI i XVIII s'haurien escrit la Història Antiga, les Sagrades Escripures, la Història dels Papes i la vida de tots els Sants cristians, a la que s'hi afegiria el conjunt de mites i llegendes dels monarques i de les nacions, com a resultat implacable de la fragmentació de la unitat de l'Imperi que hauria liderat l'expansió del poder egipci original fins a ocupar pràcticament tot el Món. Un imperi que, tanmateix, hauria renunciat a un Cristianisme Reial a finals del segle XIV, apostant per un altre d'Apostòlic, per difondre una Pau universal al voltant del Crist, preocupat pels malalts, els pobres i els marginats pels conflictes del poder i les grans epidèmies, mentre les ciutats creixien i s'impulsaven nous valors. L'autoritat del Cristianisme Reial hauria estat capitalitzada pels nous monarques, transformant el seu significat.

Segons la Nova Cronologia, la manipulació del passat hauria estat obra d'una intensa activitat liderada per l'estament eclesiàstic al llarg dels segles XVI-XVIII, i s'hauria mantingut als segles XIX, XX i XXI, enmig de nombrosos conflictes geopolítics sota l'ideal de la reconstrucció de l'Imperi. Les gestes de Napoleó i de Hitler serien els principals episodis als segles XIX i XX. Així mateix, l'ocupació anglesa d'Egipte, així com la dissolució de l'Imperi Otomà en el marc de la Primera Guerra Mundial, en serien altres capítols cabdals.

Per tant, en un total d'aproximadament mil anys hauria tingut lloc un procés sense aturador de lluita per l'expansió i la capitalització del poder. S'hauria escrit una Història Global a mida d'un ideal alternatiu impulsat a partir del segle XVI. La Bíblia i els textos dels Antics Clàssics es correspondrien amb esdeveniments dels segles XIII-XVII, i el relat del Nou Testament són un reflex d'un episodi ocorregut al segle XII.

Segons la Nova Cronologia no es coneix pràcticament res dels esdeveniments ocorreguts abans del segle X. Tret d'Egipte i potser en altres focus organitzats, les societats humanes estarien immerses en l'època que la Història Oficial identifica amb el Neolític i/o l'Edat de Bronze.

Comentari

El buit històric fàcilment perceptible en l'etapa de "foscor tecnològica" que suposa (oficialment) l'Alta Edat Mitjana -des de la caiguda de Roma l'any 476 fins al segle X- representaria el pas entre unes societats humanes en equilibri amb la matriu biològica de la Terra a unes societats civilitzades en franca competència pel seu domini. Això hauria tingut lloc a partir del moment en què es capitalitzà el Coneixement i el poder simbòlic de la Naturalesa en mans d'una comunitat original, que es proposà créixer territorialment a mida que creixia la seva capacitat d'estendre la seva influència.

⁴⁵ Nota de l'autor: a l'hora d'escriure el Santoral Cristià es mantindria el seu protagonisme egipci (Sant Amon, Maria Egipcíaca i d'altres) i el fet reconegut que la primera església organitzada fou la "copta", que de fet vol dir "egipcíaca". Sant Amon, egipci i amb el mateix nom que el Déu Amon, el Déu dels déus de l'Antic Egipte, és considerat el sant que inicià l'orde monàstic en celibat.

Bibliografia

- BILBENY, J. (2014). *Brevíssima Relació de la Destrucció de la Història*. Barcelona: Libbooks.
- BOLÒS i MASCLANS, J. (1980). *Com veieren els Països Catalans alguns viatgers del segle XVI. Episodis de la Història*. Barcelona: Rafael Dalmau, Ed.
- BOURDIEU, P. (2009). *La eficacia simbólica. Religión y política*. Buenos Aires: Editorial Biblos.
- BORISOVICH *et al.* (1995). *Introduction to Differential and Algebraic Topology*. Kluwer Academic Publishers.
- CABEZA DE VACA, A. N. (1969). *Naufragios y comentarios*. Madrid: Taurus.
- DE ACOSTA, J. (1962). *Historia natural y moral de las Indias*. México: Fondo de Cultura Económica.
- DE LAS CASAS, B. (1967). *Apología*. Madrid: Nacional.
- (2013). *Brevísima relación de la destrucción de las Indias*. Primera edició de l'any 1552. Madrid: Cátedra (Grupo Anaya, S.A.).
- DURÁN, D. (1967). *Historia de las Indias de Nueva España e Islas de la Tierra Firme*. México: Porrúa.
- DE TROYES, C. (1999). *El Cuento del Grial*. Madrid: Alianza Editorial.
- DURÁN, D. (1967). *Historia de las Indias de Nueva España e Islas de la Tierra Firme*. México: Porrúa.
- FOMENKO, A. T. (2014). *La rivoluzione della Nuova Cronologia. Intervista ad Anatolij Fomenko*. En línia: [http://www.chronologia.org/it/article/ratto_2014016.html]. Consulta: octubre de 2015.
- FOMENKO, A. T. *et* NOSOVSKIY G. V. (2005a). *History: Fiction or Science?. NUMBERS AGAINST LIES, Vol 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.
- (2005b). *History: Fiction or Science?. ANTIQUITY IS MIDDLE AGES. Vol 2, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.
- (2005c). *History: Fiction or Science?. WE CHANGE DATES – EVERYTHING CHANGES. Vol 2, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.
- (2005d). *History: Fiction or Science?. STARS TESTIFY. Vol 3, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.
- (2005e). *History: Fiction or Science?. CELESTIAL CALENDAR OF THE ANCIENTS. Vol 3, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.
- (2005f). *History: Fiction or Science?. NEW CHRONOLOGY OF RUSSIA. Vol 4, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005g). *History: Fiction or Science?. THE MIRACLE OF RUSSIAN HISTORY. Vol 4, Book 2.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005h). *History: Fiction or Science?. EMPIRE. Vol 5, Book 1.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005i). *History: Fiction or Science?. HEYDAY OF THE TSARDOM. Vol 5, Book 2.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005j). *History: Fiction or Science?. BIBLICAL RUSSIA. Vol 6, Book 1.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005k). *History: Fiction or Science?. THE SETTLEMENT OF AMERICA BY RUSSIA-HORDE. Vol 6, Book 2.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005l). *History: Fiction or Science?. SEVEN WONDERS OF THE WORLD. Vol 6, Book 3.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005m). *History: Fiction or Science?. WESTERN MYTH. Vol 7, Book 1.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005n). *History: Fiction or Science?. RUSSIAN ROOTS OF THE "ANCIENT" LATIN. Vol 7, Book 2.* Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2006). *CHRISTIANIZATION OF RUSSIA. Heathendom and Christianity. Christianization of the Empire. Konstantin the Great – Dmitry Donskoy. The Battle of Kulikovo in the Bible. Sergius of Radonezh – the creator of fire arms. Dating of carpet from Baye.* Moscou: Publishing house Moscow, AST.

(2008a). *FORGOTTEN JERUSALEM. (Istanbul in the light of New Chronology).* Moscou: Publishing house Moscow, AST.

---- (2008b). *CHRIST AND RUSSIA in the eyes of the "ancient" Greeks.* Moscou: Publishing house Moscow, AST.

---- (2009). *CONQUEST OF AMERICA by Ermak-Cortes and rebellion of the Reformation through the eyes of the "ancient" Greeks.* Moscou: Publishing house Moscow, AST.

---- (2011a). *FOUNDATION OF ROME. Beginning of Horde Russia. After Christ. The Trojan war.* Moscou: Publishing house Moscow, AST, Astrel.

---- (2011b). *WHAT SHAKESPEARE ACTUALLY WROTE ABOUT. From Hamlet — Christ to King Lear — Ivan the Terrible.* Moscou: Publishing house Moscow, AST.

---- (2012). *HOW IT WAS IN REALITY.* Moscou: Publishing house Moscow, AST.

FOMENKO, A. T., FOMENKO, T. N., KRAWCEWICZ, W.Z. et NOSOVSKY, G. V. (2004). *MYSTERIES OF EGYPTIAN ZODÍACS. And other Riddles of Ancient History. A guide to dating ancient astronomical data.* New Chronology Publications.

GARCÍA, I. (2013). *Traducción comentada de El Corán.* Bogotá: autoedició.

- GUILLOT, E. et BILBENY, J. (2012). *Descoberta i conquesta catalana d'Amèrica*. Barcelona: LIBROOKS BARCELONA.
- MARFULL, A. (2013). *Causa catalana. Apuntes y comas*. Barcelona: Ómicron.
- MENDIETA, G. (1971). *Historia eclesiástica indiana*. México: Porrúa.
- MOTOLINÍA, T. (1969). *Historia de los indios de la Nueva España*. México: Porrúa.
- MORALES-ROCA, F. J. (1983). *Próceres habilitados en las Cortes del Principado de Cataluña, Siglo XVII (1599-1971). Tomo I*. Madrid: Hidalguía.
- MOTOLINÍA, T. (1969). *Historia de los indios de la Nueva España*. México: Porrúa.
- RESTALL, M. et FERNÁNDEZ-ARMESTO, F. (2013). *Los conquistadores: una breve introducción*. Madrid: Alianza Editorial.
- SIDERA i PLANA, J. et al. (2000). *El Nou Testament*. Setzena edició. Barcelona: Editorial Claret.
- TODOROV, T. (2010). *La conquista de América*. Primera edició de l'any 1982. México D.F.: Siglo XXI.
- TOVAR, J. (1972). *Manuscrit Tovar: Orignes et croyances des Indiens du Mexique*. Graz: Akademische Druck und Verlagsanstalt.